



Opgeruimd

tragikomedie in
zeven scènes door
Peter De Kemel

©2023 Peter De Kemel

Opvoeringsrecht

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na contact met auteur Peter De Kemel.

Van de auteur ontvangt uw vereniging een schriftelijk opvoeringsbewijs en bewijs dat u de brochures veelvuldig mag kopiëren.

Het opvoeringsbewijs moet samen met de plaats en datum(s) van opvoering en zaalcapaciteit minstens tien dagen voor de eerste opvoering van het stuk naar de auteur worden gestuurd.

Door de auteur zal u een factuur worden toegestuurd.

De auteursrechten worden dus niet geïnd door Sabam.

De geïnde auteursrechten per voorstelling zijn gelijk aan de tarieven die door andere auteursrechtenorganisaties worden gehanteerd.

Wanneer uw vereniging niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, zullen volgens de auteurswet de rechten met 100% worden verhoogd.

Contactgegevens van de auteur:

Peter De Kemel
Oudenaardestraat 11a
9870 Zulte
0496/52.77.60
peter.de.kemel@telenet.be
www.peterdekemel.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

© 2023 Peter De Kemel

Opgeruimd

Tragikomedie in 7 scenes

Door PETER DE KEMEL

Personages:

Nicolas De Witte, 47
 Daisy De Witte, zus van Nicolas, 45
 Hannah Vlamincx, stiefzus van Nicolas en Daisy, 34
 Rosalie, vrouw van Nicolas, 40
 Robert Dupont, 50, vriend van Daisy
 Frans Dockx, opkoper van inboedels, 60

Tijdsverloop:

Eerste scène, vrijdag 28 juni, 20u30
 Tweede scène, zaterdag 6 juli, de dag van de begrafenis, 15u20
 Derde scène, maandag 8 juli, 09u00
 Vierde scène, dinsdag 9 juli, 09u30
 Vijfde scène, dinsdag 9 juli, 22u25
 Zesde scène, woensdag 10 juli, 15u45
 Zevende scène, donderdag 11 juli 10u20

Decor:

Het stuk speelt zich af in de woonkamer van de moeder van de familie De Witte. De vrouw des huizes is net op 82-jarige leeftijd overleden. Al de meubelen en decoratieartikelen zijn uit ver vervlogen tijden en hebben hun beste tijd gehad. Achteraan in de rechtse zijwand zit een deur die naar een gang gaat die uitkomt bij de ingang deur. In het midden van de rechtse muur staat een barkast. Achteraan in de linkse zijwand zit een deur die naar een gang gaat waarin zich de badkamer en de deur naar de tuin bevindt. Tegen zowat de volledige linkse zijwand staat een dressoir. Helemaal links vooraan staat een staande lamp. Links in de achterwand zit de deur die uitgeeft in de keuken. Rechts in de achterwand een deur die uitgeeft naar een gang waarin zich het bureau, een deur naar de kelder en een trap zit die naar de slaapkamers op de eerste verdieping gaat. In het midden van de achterwand staat een schouw. In het rechtse gedeelte van de woonkamer staat een ronde tafel met vier stoelen. In het linkse gedeelte staat een tweezit, linksvoor van de tweezit een eenzit. Daar tussenin staat een salontafel. Verder in de woonkamer staan kleine meubelen met daarop decoratie. Op tal van plaatsen aan de muren hangen, schilderijen. Boven de schouw hangt een grote familiefoto met daarop naast vader en moeder De Witte, Nicolas, Daisy en Hannah. Het decor kan ook alternatief worden voorgesteld waarbij alle panelen en deuren worden weggelaten en de meubelen gewoon los op scène worden geplaatst.

EERSTE SCÈNE

Vrijdag 28 juni, 20u30.

De woonkamer is verlaten. Een gsm gaat af. Even later komt Hannah via de deur die naar de gang van de badkamer en de tuin gaat, de woonkamer binnen. Ze is vierendertig, heeft een slank figuur en is een knappe verschijning. Ze draagt een badkamerjas en komt, terwijl ze haar haren afdroogt, naar de tafel. Ze neemt haar gsm op.

HANNAH: *Hallo? ... Ze gaat in de zetel zitten. Ze wordt emotioneel. Een half uur geleden. ... Ik probeer hem te bereiken. ... Dank u voor... De emoties worden haar teveel. Dag. Ze duwt haar gsm af en gooit hem naast zich in de zetel. Ze blijft enige tijd wezenloos voor zich uitstaren. Ze neemt dan haar gsm en toetst een nummer in. Onmiddellijk hoort men de stem van Nicolas.*

NICOLAS: *Off. Via klankbox. Hoi Nicolas hier. Doe uw ding na de biep.*

HANNAH: *Hoi Nicolas, met Hannah. Ik uih... Ik wou u laten weten dat de kliniek mij heeft gebeld om te zeggen dat ma een half uur geleden overleden is. Ik vroeg mij af of...? Ze duwt haar gsm af en staart, met haar gsm in haar hand, weer wezenloos voor zich uit.*

De bel van de voordeur gaat.

HANNAH: *Ze blijft gewoon wezenloos voor zich uitstaren.*

De bel van de voordeur gaat langer en nadrukkelijker.

HANNAH: *Ze staat op, legt haar gsm op de salontafel en verlaat de woonkamer via de deur van de gang die naar de voordeur gaat. Ze laat deze open staan.*

DAISY: *Off. Gang naar voordeur. 't Is niet te geloven hé. Ze komt, via de deur die naar de gang van de voordeur gaat, de woonkamer binnen. Ze is vijfenveertig, vrij klein van gestalte en eerder aan de mollige kant. Haar haren zijn kort. Ze draagt een eerder ouderwetse zomerjurk met sandalen en een motorhelm. Terwijl ze haar motorhelm afzet. Achter mijn werk rij ik naar de kliniek en zeggen ze dat ze stabiel is. Twee uren daarachter krijgt ge telefoon en ligt ze al in de frigo van het mortuarium.*

HANNAH: *Ze wordt onpasselijk. Sorry, maar moest het mogelijk zijn van... Ze gaat de deur van de gang die naar de voordeur gaat, afsluiten.*

DAISY: *Ja, excuseer, maar bij mij is dat beroepsmissvorming. Ze legt haar helm op tafel. Als ge meer of twintig jaar in de verpleging werkt, zijn dat de dood normaalste zaken. Als er iemand doodgaat waar dat er geen familie bij is, steken we die kort daarna in de frigo van het mortuarium. Ze gaat nu zitten op de stoel dichtst bij de zetel.*

HANNAH: *Terwijl ze in de zetel gaat zitten. Vindt gij dat dan niet raar dat uw ma...?*

DAISY: *Of dat we dat nu raar vinden of niet, dat is zo. Iemand die doodgaat, gaat in de frigo en de dag voor de begrafenis wordt hij of zij uit die frigo gehaald om te kisten.*

HANNAH: *Ik weet dat wel, maar toch vind ik dat zo...*

DAISY: *Wat dat ik veel erger vind: dat er niemand bij was als ze gestorven is.*

HANNAH: Ik heb wel gevraagd aan de hoofdverpleegster of ik er niet beter kon blijven slapen vannacht. Dat was niet nodig. Het kon gerust nog een paar dagen duren, zei ze.

DAISY: *Ironisch.* z' Heeft het goed ingeschat. Die paar dagen waren eigenlijk een paar minuten.

HANNAH: Ik kon toch niet weten...

DAISY: Natuurlijk niet. Gij zijt ook geen hoofdverpleegster. Ik heb het altijd gezegd hé. Dat mens is niet capabel om hoofdverpleegster te zijn. Waarschijnlijk promotie gemaakt door tijdens één van haar nachtshifts haar met de dokter van wacht te hebben beziggehouden.

HANNAH: Ge komt nu toch niet vertellen...

DAISY: Ah nee. Waarom peinst ge ben ik nooit geen hoofdverpleegster geworden? Hoe denkt ge dat die bij ons op de afdeling hoofdverpleegster geworden is? Op een bepaald moment wou ze iedereen zijn nachtshifts overnemen. Drie maanden daarachter was ze in verwachting van een dokter op de spoed. Het had letterlijk rap gegaan. Hij werd hoofd van de spoed en zij werd hoofd van ons afdeling. 'k Moet wel zeggen: zij kan wel goed inschatten wanneer dat iemand aan zijn laatste adem bezig is. Pas op, sommige van die hoofdverpleegsters hebben ook liever dat er niemand bij is als er iemand moet doodgaan hé. Vooral als 't nachts gaat gebeuren. Al dat over en weer geloop en die overdreven emoties. Die andere patiënten op die gang die niet deftig kunnen slapen. ... Ze moest bij ons in de kliniek gelegen hebben. Dan ging ze niet alleen moeten doodgaan zijn. Ge kunt zeggen wat dat ge wilt van een katholiek ziekenhuis, maar daar hebben ze tenminste nog aandacht voor doodgaan. Universitaire ziekenhuizen zijn daar niet mee bezig. Hoe dat ge daar doodgaat speelt geen rol, dood is dood. ... *Ze wijst op de barkast.* Is 't gepermitteerd?

HANNAH: *Ze kijkt haar niet begrijpend aan.*

DAISY: Ja, eentje hé zeg.

HANNAH: *Ze maakt met een handgebaar duidelijk dat het oké is.*

DAISY: *Ze opent de barkast en kijkt erin.* Is er porto?

HANNAH: Ons ma dronk de laatste maanden geen alcohol meer en ik...

DAISY: En voor u geen vlees en geen alcohol. *Ze neemt een fles uit de barkast en kijkt er naar.* Elixir. 'k Denk dat het geleden is van mijn plechtige communie dat ik nog elixir gedronken heb. Dat was de eerste keer dat ik mocht proeven van alcohol. Ik weet dat nog, dan heb ik samen met mijn meetje een elixir gedronken. Voor haar was er altijd een reden om elixir te drinken. Tante Leona, de zuster van mijn pa. Was maar 52 als ze gestorven is. Levercirrose. En gij moet echt geen...?

HANNAH: *Ze schudt met haar hoofd van 'nee'.*

DAISY: *Ze giet zich een klein glaasje elixir uit en drinkt het in één teug leeg. Ze giet zich een tweede glas uit.*

HANNAH: Scheelt er iets?

DAISY: Scheelt er iets?! Zal wel zijn dat er iets scheelt; mijn ma is een half uur geleden gestorven.

HANNAH: Oké.

DAISY: *Terwijl ze weer aan tafel gaat zitten.* Wat oké? Niet oké, hé. Want ze is dood.

HANNAH: Ik bedoel als er niets scheelt, is het oké.

DAISY: Dat is waar dat. Als er niets scheelt, is het oké. Maar aangezien dat er wel iets scheelt, is het nu niet oké. *Ze drinkt haar glas leeg.*

Hannah haar gsm gaat af.

HANNAH: *Ze neemt haar gsm op.* Hallo, Nicolas. ... Ja. ... Ik had nog gevraagd of dat ik moest blijven, maar dat was niet nodig zei ze en...

DAISY: Is 't Nicolas?

HANNAH: *Ze knikt naar Daisy.* ... Oké. Yo. Tot straks. *Ze legt haar gsm terug op de salontafel.*

DAISY: Komt hij naar hier?

HANNAH: *Ze knikt.* Hij was nog in een vergadering, vandaar dat hij de telefoon van de kliniek niet gehoord had.

DAISY: Het is meer of een jaar geleden dat ik hem gezien heb.

HANNAH: Hij vraagt regelmatig hoe dat het met u gaat.

DAISY: Wel jammer dat hij mij niet is komen bezoeken in die kliniek waar dat ik door zijn toedoen in beland ben.

HANNAH: Misschien moeten we dat hoofdstuk als afgesloten beschouwen.

DAISY: Ik heb daar wel bijna drie maanden gezeten hé.

HANNAH: Dat weet ik.

DAISY: En IK weet dat ik daar bijna zot geworden ben. Nee, niet van mijn familie dat teveel op bezoek gekomen is.

HANNAH: Ik ben...

DAISY: Ja, gij zijt alle weken de zondagnamiddag geweest. Merci daarvoor. En het is dankzij u dat achter twee maanden mijn moeder mij ook is komen bezoeken.

Terwijl ze met haar glas naar de barkast gaat. Heeft hij gezegd wanneer dat hij hier ging zijn?

HANNAH: Hij was al onderweg van de bureaus naar hier, dus...

DAISY: *Ze giet zich nog een glas elixir uit.* Dat heb ik mijn pa duizend keren horen zeggen tegen ons ma. "Ik ben onderweg, ik zal daar gaan zijn." *Ze komt terug naar haar stoel en gaat zitten.*

Hadden we op die momenten op hem moeten wachten om te eten: we waren dikwijls uitgehongerd geweest. Hij en mijn pa konden niet beter op mekaar gelijken.

HANNAH: Binnen tien minuten heeft hij gezegd.

DAISY: We leven in hoop hé.

HANNAH: Hebt ge al tijd gehad om te eten?

DAISY: Ik was juist rond met tagliatelle met zalm. De zalm ligt goed op mijn maag als ik eerlijk mag zijn. Weet ge aan wat dat ik nu al heel de tijd zit te peinzen? Wat zou die willen dat ge die aandoet om in die kist te liggen?

HANNAH: Dat blauw kleed met die grote bloemen dat ze aanhad op haar 75ste verjaardag.

DAISY: Dus gij peinst dat ze voor dat kleed zou kiezen.

HANNAH: Dat heeft ze mij vorige week nog gezegd.

DAISY: Ze heeft aan u gezegd dat ze in dat kleed met die grote bloemen begraven wou worden?

HANNAH: Hmm.

DAISY: Vindt gij dat nu niet raar dat ze tegen u zegt in welk kleed dat ze begraven wil worden?

HANNAH: Ik weet niet hoe dat dat komt, maar enige tijd geleden heeft ze mij één en ander gezegd over hoe ze haar begrafenis zag.

DAISY: Dus tegen u, die eigenlijk haar dochter niet zijt, zegt ze... Mij heeft ze daar niets over gezegd. Eigenlijk hebben wij nooit intieme dingen met mekaar gedeeld. Het lukte haar precies niet om iets over haar eigen aan mij te vertellen. Ik kan mij ook niet herinneren dat zij 's avonds voor dat ik ging slapen ooit een gedichtje voorgelezen heeft. Druk, ze was altijd druk met 'den bureau'. Eerst achter haar schoonvader zijn gat lopen en dan achter haar vent zijn gat. In de vakanties was ik altijd bij tante Leona. Die kon geen kinderen krijgen. Als ik puber was, had ik het gevoel dat zij mijn moeder was. Die kondt ge alles vragen. Ik weet nog dat ik samen met haar bij haar huisdokter geweest ben om de pil. Den eerste keer dat ik seks heb g' had was in haar bed. Zij en nonkel Daniel moesten naar een barbecue en ik had de zoon van een geboor van hun bij haar thuis uitgenodigd. Moest ze nog geleefd hebben, was zij mij wel iedere dag komen bezoeken in die instelling. Dat zou uw moeder ook gedaan hebben.

HANNAH: Uw moeder is altijd een goeie vriendin geweest van mijn moeder.

DAISY: Tot de dag dat ze samen met uw pa verongelukte en mijn ma uw adoptiemoeder werd. Ik heb nooit begrepen waarom mijn vader u wou adopteren.

HANNAH: Niemand in de familie zag het zitten om een zestienjarige puber in huis te pakken. Was uw vader er niet geweest dan... dan ging ik geplaatst worden in een opvangtehuis.

DAISY: Ik weet dat nog. Ik hoor het mijn vader nog zeggen. ‘We kunnen dat niet laten gebeuren dat ze in een opvangtehuis vierendertig kilometers van hier geplaatst wordt.’ ... Wat dat ik ook nog weet, was dat dat mij geen fluit kon schelen. Ja sorry, maar ik zag dat niet zitten dat iemand van vandaag op morgen bij ons kwam wonen.

HANNAH: Dat was uw vader zijn beslissing.

DAISY: Ik zag dat ook helemaal niet zitten dat jij mijn zuster zou worden. Voor mij waart jij gewoon de dochter van Marc en Martine. Die paar keren dat wij samen op reis geweest zijn, vond ik u zelfs een vervelend snotjong. Ik weet dat nog heel goed. Als we samen naar Italië op reis gingen en mijn ouders met die van u op restaurant gingen, moest ik babysitten. Ik was er zestien en moest mij opofferen om, in plaats van met die jonge Italiaanders bezig te zijn, uw barbiepoppen hun haar te kammen.

HANNAH: Sorry.

DAISY: ... Mijn moeder vond dat verschrikkelijk dat ge geen vader en moeder niet meer had. Die zou u wel een tijd in huis gepakt hebben tot dat er een oplossing was, maar mijn vader vond dat hij het kind van zijn beste maat niet in de steek kon laten. Achter duizend en één papieren invullen waart ge officieel geadopteerd.

HANNAH: En Nicolas? Wat vond hij ervan?

DAISY: Die heeft nooit echt geantwoord als ik hem vroeg wat dat hij er van vond. Heeft hij er tegen u nooit iets over gezegd? Ge zijt toch dikwijls met hem mee geweest om te gaan zeilen.

HANNAH: Dat was voor dat mijn ouders verongelukt zijn.

DAISY: Zijt gij dan nooit meer mee geweest achter ge bij ons zijt komen wonen?

HANNAH: Nee. Twee weken nadat mijn ouders begraven waren, is hij een relatie begonnen met Roselie.

DAISY: Met miss Spaghetti. Werkte in die pizzeria op de markt. Wou indertijd zo rap mogelijk met Nicolas trouwen om madam van den toekomstige directeur van De Witte Immobiliën te kunnen zijn. Ze was misschien beter niet zo haastig geweest.

HANNAH: Die hebben toch een goeie relatie.

DAISY: Als ge bedoelt dat ze er kunnen mee leven dat elk zijn eigen gang gaat wel, ja. Mochten morgen de centjes weg zijn, dan ben ik benieuwd hoelang dat ze nog madam van den ondertussen directeur van De Witte immobiliën wilt zijn.

HANNAH: En hij heeft u dat verteld.

DAISY: Mij niet, nee. Maar als de zever met zijn miss spaghetti hem op bepaalde momenten te veel werd, dan kwam hij klagen bij ons ma.

HANNAH: En uw ma...

DAISY: En als de zever met Nicolas of met u mijn ma teveel werd, kwam ze klagen over u en Nicolas, bij mij.

HANNAH: En dan belde ze u op om naar Philippine te gaan.

DAISY: Ja, dan moest ik met haar mee naar Philippine, mossels gaan eten. Bij het aperitief werd uw boekje opengelegd, bij de mossels zelf dat van Nicolas. Bij de Irish Coffee kreeg ik te horen wat er van mij op haar lever lag. Familieververtellingen. Als ik tijdens de week naar hier kwam en ze zei: 'Ik ben zondag met Hannah naar de bloemenmarkt geweest en daarna zijn we oesters gaan eten.', wist ik hoe laat dat het was.

HANNAH: *Ze lacht fijntjes.*

DAISY: Dan stond alles wat dat er haar niet aanstond van 'die zattepulle' op de agenda. Als ik eentje teveel gedronken had zei ze altijd: 'Gij zijt een echte zattepulle, gij.' Wat zei ze tegen u als ge één van uw mindere kantjes liet zien?

HANNAH: *Ze lacht fijntjes.*

DAISY: *Ze doet Hannah haar lachje na. Als Nicolas een beetje te hoog van de toren blies zei ze: 'Die dikke nek van de immoindustrie.'* *Ze doet opnieuw Hannah haar lachje na.*

Er valt een korte stilte.

DAISY: Eigenlijk heeft geen één van ons twee er echt last van gehad dat gij hier komen wonen zijt. Een paar maanden achter dat ge gearriveerd waart, is Nicolas gaan samenwonen met 'miss spaghetti'. *De naam spreekt ze heel degenererend uit.*

HANNAH: En op het einde van datzelfde jaar gij met Eddy. Ik heb mij schuldig gevoeld daarover.

DAISY: En misschien wel terecht. Eddy is voor mij de manier geweest om thuis weg te geraken.

HANNAH: Hij was wel niet direct de keuze van uw vader.

DAISY: Nee. Er mankeerde evenveel aan of aan al mijn vorige. Achteraf bekeken een groot verschil met de vriendjes van u die wel aan zijn normen voldeden. Uw vriendjes moesten altijd uit het buitenland komen, weet ge nog? Uw eerste, een Griek. Uw tweede, een Mexicaan. Ons vader zij altijd: 'Ze brengt het zonnetje mee naar huis.' Maar voor dat we het wisten, zaten we alweer in de regen. Ik ben eens met een Marokkaan naar huis gekomen. Had ik leren kennen tijdens mijn vakantiejob in de Colruyt. Een rekkenvuller. Die bracht voor mijn vader ver van het zonnetje in huis. 't Was precies of dat ik met een terrorist te doen had. ... Hadt gij al vrijers gehad vooraleer dat ge bij ons komen wonen zijt?

HANNAH: Eén.

DAISY: En was hij naar uw vader zijn goesting?

HANNAH: Die... Die heeft dat nooit geweten dat er een gast was.

DAISY: 't Was in het geniep.

HANNAH: Het was niet zo evident om...

DAISY: Wat was er niet evident? Was het ook een Marokkaanse rekkenvuller uit de Colruyt misschien?

HANNAH: Het... Het was niet evident en... al met eens was het zelfs onmogelijk geworden.

DAISY: Waarom zijt ge er dan aan begonnen?

HANNAH: Zestien jaar hé.

DAISY: Naïef zijn, noemen ze dat. Ik heb geleerd dat ge dat beter niet zijt. Eddy heeft vijftien jaar lang gezegd dat hij bloemen voor mij ging meebrengen. ... Gelukkig heb ik Dahlia's staan in mijn hof. Weet ge wat dat ik zo raar vond aan uw moeder? Op het moment dat de meeste vrouwen grootmoeder worden, kocht u moeder haar eerste kleine. Hoe oud was ze als...?

HANNAH: Zevenenveertig.

DAISY: Als ik zevenenveertig ben, wordt mijn oudste achttien. En is er daar een reden voor waarom dat gij zo laat gekomen zijt?

HANNAH: De dokters waren van mening dat mijn vader onvruchtbaar was, maar...

DAISY: Maar al met eens was het toch van dat.

HANNAH: Ja.

DAISY: Pas op, ik verschiet daar niet van hé. Ik zie dat bij ons in de kliniek. Sommige van die dokters zijn zodanig met die jonge stagiaires bezig dat ze het etiketje met de naam van de ene vent op het staaltje zaad van de andere vent plakken.

HANNAH: Dus gij beweert...

DAISY: Is allemaal al gebeurd hé. Bij de vent die denkt: er kan toch niets gebeuren, ligt er voor dat hij het beseft een tweeling in de wieg. En die, die denkt dat het een fluitje van een cent is, is achter vijf jaar nog altijd aan het proberen.

De bel van de voordeur gaat. Er valt een stilte waarin Daisy en Hannah elkaar aankijken. Hannah verlaat de woonkamer via de deur van de gang die naar de voordeur gaat.

DAISY: Ze gaat snel naar de barkast en giet zich nog een glas elixir uit. Ze gaat met haar glas weer aan tafel zitten.

NICOLAS: Hij komt via de deur van de gang die naar de voordeur gaat, de woonkamer binnen. Hij is zevenenveertig en heeft de look van een echte zakenman. Hij verschijnt in maatpak. Hij kijkt naar Daisy. **Daisy.**

DAISY: Zonder hem echt aan te kijken. **Nicolas.**

HANNAH: Ze komt via de deur van de gang die naar de voordeur gaat, de woonkamer binnen. Ze sluit de gangdeur af.

NICOLAS: Ca va?

DAISY: Voor zover of dat het ca va kan zijn hé.

NICOLAS: Ja, het uih... Het is allemaal rapper gegaan dan dat we verwacht hadden.

DAISY: Dat is gewoon die hoofdverpleegster die niet weet waar dat ze mee bezig is.
't Is wel haar schuld dat ze alleen moeten doodgaan is hé.

NICOLAS: Misschien is zoiets wel heel moeilijk te voorspellen.

DAISY: Als ge niet weet waar dat ge mee bezig zijt, zeker.

Er valt een stilte.

DAISY: Ik steek het niet weg, ik heb het er moeilijk mee. Vier dagen geleden krijgt ze een trombose. Binnen het uur een tweede trombose en sedertdien ligt ze meer dood dan levend op intensieve. Ik had graag afscheid kunnen pakken van mijn ma vooraleer dat ze dood ging.

Er valt een stilte.

HANNAH: Wilt ge iets om te drinken, Nicolas?

NICOLAS: Ja, uih... En er is?

DAISY: Ze steekt haar lege glas in de hoogte. Elixir. Ze stapt naar de barkast. Van die die tante Leona niet uitgedronken heeft.

Nicolas kijkt vragend naar Hannah.

DAISY: Ze draait zich bij de barkast om naar Nicolas. En ge kunt gerust zijn, ge gaat mij niet weer drie maanden moeten laten opnemen in de psychiatrie. Ik heb mijn eigen in de hand. Gewoon voor de emoties.

NICOLAS: Dat was wel voor u eigen hé, Daisy. Of denkt ge dat ik dat voor mijn plezier gedaan heb?

DAISY: Ik versta nog altijd niet dat gij u kwam moeien in mijn huishouden.

NICOLAS: Het is wel Eddy die mij daarvoor gebeld heeft hé.

DAISY: Dat was de meest aangewezen persoon daarvoor. In zijn topperiode dronk hij twee flessen jenever op een dag en uiterekend die vond dat ik naar een ontwenningskliniek moest. g' Hebt in heel uw leven tien woorden gezegd tegen hem en als hij u vraagt om papieren in orde te brengen om mij binnen te steken, wordt het ineens uw beste maat.

HANNAH: Eddy was niet diegene die de aanzet daarvoor heeft gegeven.

DAISY: Ah nee? De Colruyt, omdat ze vonden dat ik teveel porto kwam halen?

HANNAH: Ma vond dat er in uw eigen belang moest ingegrepen worden.

DAISY: Ah bon, ons ma zat ook in het complot.

HANNAH: Dat was wel geen complot, hé Daisy. Geef toe, er moest iets gebeuren. Ella en Jana zijn hier geweest en stonden op het punt om het thuis af te trappen. Toen heeft ons ma contact opgenomen met Eddy en heeft Eddy aan Nicolas gevraagd of dat hij dat wou regelen.

DAISY: 't Is ongelooflijk dat uw ma moet doodgaan om te weten te komen dat... Wat moet ik nu zeggen? Merci?

NICOLAS: En den AA?

DAISY: Ben ik mee gestopt. Op sommige momenten werd ik zat van naar al die verhalen over alcohol te zitten luisteren.

NICOLAS: Dus ge gaat niet meer naar de wekelijkse bijeenkomsten van...

DAISY: Nee. Is voor niets nog nodig. Ik heb mijn eigen compleet onder controle. Weg drankprobleem. *Ze drinkt haar glas leeg.*

NICOLAS: Ja... Ja, dat is fantastisch nieuws hé.

DAISY: Zal wel zijn dat.

NICOLAS: *Tot Hannah.* Heeft ma een testament gemaakt? Moet er naar de notaris gegaan worden?

DAISY: Binnenkort kan ik mij daar beter een abonnement pakken.

NICOLAS: Bij de notaris?

DAISY: Ja, liefst niet in de psychiatrie.

NICOLAS: En wat kan de reden zijn dat gij u een abonnement zoudt pakken bij de notaris?

DAISY: Stoort het als het privé is?

NICOLAS: Als ge wilt dat dat privé is, heb ik daar geen probleem mee. Het klinkt alleen wat raar dat gij...

DAISY: Hij wil het aftrappen.

NICOLAS: Wie?

DAISY: Uw beste maat.

NICOLAS: Eddy?

DAISY: Eddy, ja. En 't kan niet zijn omdat ik mij met een andere vent bezig hou.

HANNAH: En Eddy...?

DAISY: Ja, ander en beter hé. Volgens hem heeft hij niemand anders, maar...

NICOLAS: Wat, 'maar'?

DAISY: 't Is meer of een half jaar geleden dat hij nog eens deftig naar mij gekeken heeft, dan weet ge het wel hé.

HANNAH: En gaat hij weg, of...?

DAISY: Ja, wat peinst ge? Dat ik ga vertrekken? Dat huis, dat is wel mijn eigendom hé. Gekocht en betaald met het geld dat ik gekregen heb als pa gestorven is.

HANNAH: En Eddy...?

DAISY: *Ze vult Hannah haar zin aan. ...*Heeft beslist van armoelijder te worden. Geen nagel om aan zijn gat te krabben, dat gaat hij hebben.

NICOLAS: En hebt ge daar serieuze gesprekken rond gehad?

DAISY: Drie sessies van vier keren bij drie verschillende gezinstherapeuten. Ik heb hem gezegd dat hij voor een nieuwe sessie maar iemand anders moest vragen om mee te gaan. Dat zal hij dus blijkbaar ook gedaan hebben hé.

NICOLAS: Het is dus definitief.

DAISY: Zo zoudt ge het kunnen omschrijven, ja. Morgen gaan we bij de notaris om de papieren te ondertekenen voor scheiding met onderlinge toestemming.

NICOLAS: En waarom hebt gij daar nooit iets over gezegd?

DAISY: Ik zou anders mijn voordeur opengedaan hebben, moest ge er voor gestaan hebben.

NICOLAS: Oké. Sorry. Maar ik wist echt niet hoe ik zou moeten reageren hebben als...

DAISY: Het is gelukt om mij daar binnen te steken, maar het lukte niet om uitleg te komen geven waarom dat ge dat gedaan hebt.

Er valt een stilte.

NICOLAS: Ik wil mij niet opdringen, maar kan ik iets doen voor u?

DAISY: Ik denk dat gij voor mij niets kunt doen.

NICOLAS: Oké. Laten we afspreken als ge uw mening herziet en ge vindt dat...

DAISY: Dan zult ge de laatsten zijn die ik zal bellen.

NICOLAS: Oké. Denkt ge dat het u emotioneel lukt om in uw toestand de begrafenis van ma te helpen organiseren?

DAISY: Ge moet u geen zorgen maken. In wat voor emotionele toestand dat ik mij ook bevind, op mij kunt ge rekenen.

NICOLAS: Dan stel ik voor dat we, vooraleer dat we de begrafenis regelen, samen naar de kliniek rijden om afscheid te nemen van ma.

DAISY: Oké. Op mij kunt ge rekenen.

HANNAH: *Ze knikt instemmend.*

NICOLAS: Ik stel voor dat ik rijd.

HANNAH: *Ze staat op. Doelend op haar badjas.* Ik ga mij eerst...

DAISY: Ma heeft aan Hannah gezegd dat ze wil begraven worden in dat blauw kleed met die grote bloemen van haar 75ste verjaardag. Ik vind dat we dat niet moeten respecteren, want dat dat geen kleed is om mee begraven te worden.

NICOLAS: Als ma dat gevraagd heeft.

DAISY: In de zomer laat ge u niet begraven in een wollen winterkleed.

HANNAH: Ma wilt niet begraven worden.

DAISY: Wat? ‘Ma wilt niet begraven worden.’

HANNAH: Ze wilt gecremeerd worden.

DAISY: Verast! En zij heeft u dat gezegd?

HANNAH: Hhmm.

DAISY: Hebt ge eens een avond: ‘Hoe wil ik begraven worden?’ gehouden misschien?

NICOLAS: En heeft ze dat laten beschrijven?

DAISY: *Tot Nicolas.* Gij weet er dus ook niet van.

NICOLAS: Nee, wat dat niet wilt zeggen dat ma dat niet beslist heeft.

DAISY: Een echte katholiek zoals ons ma wilt deftig voor ons Heer verschijnen. Voor wat denkt ge dat ze in haar zondagse kleed in die kist gelegd wilt worden?

HANNAH: Ze heeft alles laten vastleggen bij de begrafenisondernemer.

DAISY: Ik zal het geloven als ik die papieren zie.

HANNAH: *Ze gaat naar het dressoir, opent een lade en haalt er papieren uit die ze aan Nicolas geeft.*

NICOLAS: Dat zijn de papieren die opgemaakt zijn bij de begrafenisondernemer?

HANNAH: *Ze knikt instemmend.*

DAISY: Eigenlijk moeten wij niets meer doen, want z’ heeft haar eigen begraving geregeld. *Tot Hannah.* Staat er ook op welke muziek dat ze wilt horen terwijl dat ze in de oven zit?

NICOLAS: *Hij heeft ondertussen al iets gelezen.* Verast en uitgestrooid. Dat is in ieder geval wat dat er hier beschreven staat.

DAISY: Verast en uitgestrooid! *Tot Hannah.* En ge zijt zeker dat die begrafenisondernemer u geen papieren van iemand anders meegegeven heeft.

HANNAH: Ik was erbij als ze zijn opgemaakt.

DAISY: Verast en uitgestrooid!! w’ Hebben op ’t kerkhof de grootste grafkelder gekocht omdat haar kist gemakkelijk bij die van ons pa zou kunnen gezet worden en als ’t zover is, wilt ze ‘verast en uitgestrooid’ worden.

NICOLAS: Ja, het is wel zij die dat zo laten beschrijven heeft hé.

DAISY: In ’t putje van de zomer met een wollen winterkleed in een kist willen gelegd worden en daarachter verast en uitgestrooid worden. Moet er nog muziek van AC/DC gespeeld worden ook?

NICOLAS: Ja, ik begrijp het ook niet, maar het staat hier wel hé. Het staat hier met daaronder haar handtekening. *Hij geeft de papieren aan Daisy.*

DAISY: Ze hebben haar gedrogeerd vooraleer dat ze dat getekend heeft zeker? Of was er een souffleur die haar t' één t' ander in haar oor geblazen heeft op dat moment.

HANNAH: *Gepikeerd.* Ik zit daar voor niets tussen. Oké?! Het enige wat dat ik gedaan heb, is haar met de auto naar die begrafenisondernemer gevoerd. En moest ge twijfelen: ge kunt altijd eens bellen.

DAISY: 't Is te zot voor woorden. Verast en uitgestrooid! De dag dat uw moeder begraven wordt, ziet ge ze zo rondom u weglyegen.

BLACK OUT

TWEEDE SCÈNE

Zaterdag 6 juli, 15u15. De dag van de begrafenis.

Nicolas en Daisy zitten aan tafel en bekijken de rouwkaartjes. Nicolas draagt een zwart maatpak met wit hemd en zwarte das. Daisy draagt een zwarte rok, witte bloes en verouderde zwarte vest van haar overleden moeder.

DAISY: Ze heeft duidelijk al iets teveel gedronken. Die begravingen van tegenwoordig dat stelt eigenlijk twee keer niets meer voor hé.

NICOLAS: En wat bedoelt ge daar precies mee?

DAISY: Hoeveel volk was er daar nu?

NICOLAS: Vijftig?

DAISY: 'k Heb ze geteld. 48 voor juist te zijn. Vroeger kreeg heel de parochie een doodsbrief en pakte iedereen hem een dag congé, maar nu... Als er geen foto op uw doodsbrief staat en ge steekt hem bij uw geuur in de brievenbus, weet hij niet eens dat het zijn geuur is die dood is.

NICOLAS: Ik vond het een schone dienst. Teksten die ons ma echt typeerden, foto's, muziek.

DAISY: Tante Josianne zei dat ze op bepaalde momenten meende dat ze op ons ma haar trouw zat. Al dezelfde liedjes. Het openingsnummer van haar trouw was nu wel het laatste op haar begrafenis. Engelbert Humperdinck, 'Release me'. Tom Jones. 'She's a Lady'. Eentje heeft ze niet gehoord, zegt ze. 'Du' van Peter Maffay. Hebt ge die dochter van tante Josianne gezien?

NICOLAS: Die was toch op de koffietafel.

DAISY: 44 kilo vermagerd. Wat was dat zeg, op sommige plaatsen is ze nog 't vel over de benen. Ze ziet er nu wel dubbel zo oud uit of haar moeder.

NICOLAS: Er waren foto's bij die ik nog nooit gezien had.

DAISY: Bij mij waren er zelfs bij die ik liever niet weer gezien had.

NICOLAS: Over welke hebt ge het?

DAISY: Die reeks vakantiefoto's uit Italië.

NICOLAS: Was daar iets mis mee?

DAISY: Voor u niet, nee. Gij zijt haast niets veranderd. Bij mij kwam er maagzuur naar boven als ik naar mijn eigen keek. Maatje 34 en B cupke. Moest ik mij nu om een broek gaan maatje 34, 'k kan er maar met mijn één been in.

NICOLAS: Ik heb daar echt niet bij stilgestaan.

DAISY: Volgens mij heeft ze dat expres gedaan.

NICOLAS: Die foto's gekozen?

DAISY: Ja, wie doet er dat nu? Wie kiest er nu als ge nog leeft, de foto's die ze moeten tonen op uw begrafenis? En van die waarvan dat er 500 in haar kast liggen, had ze er maar twee geselecteerd.

NICOLAS: Ik ben daar wel allemaal niet mee bezig geweest tijdens die dienst hé.

DAISY: Van haar en pa, twee foto's in heel haar fotoreportage.

HANNAH: *Ze komt uit de linkse deur in de achterwand die naar de keuken gaat, de woonkamer binnen met een plateau met daarop een kan met koffie, melkkan en suikerpotje. Ze draagt een eerder alternatieve zwarte jurk. Sorry dat het een beetje geduurd heeft, maar tante Henriette belde om te vragen of dat we nog een paar doodsprentjes konden opsturen.*

DAISY: Die verzamelt dat. Haar één kast in haar living zit voor meer als de helft vol met doodsprentjes. Van al die die in kilometers in de omtrek dood zijn, ligt er een doodsprentje in haar dressoir.

NICOLAS: Tante Henriette?

DAISY: Zal wel zijn. Dat is haar hobby. Die gaat ook zo naar van die beurzen waar dat ze doodsprentjes ruilen. Voor eentje van een BV moeten ze dikwijls zeven of acht andere in de plaats geven.

HANNAH: *Ze heeft ondertussen de kopjes op tafel gezet en heeft de koffiekkan in haar hand. Nicolas?*

NICOLAS: Ja.

HANNAH: Daisy?

DAISY: Nee, merci. Als ik niet wil hebben dat het maagzuur er vanboven uitkomt, kan ik beter geen koffie meer drinken.

HANNAH: Cola, Spa?

DAISY: Weet ge waar dat ik nu echt goesting naar heb? Naar van die opgelegde krieken op jenever.

NICOLAS: Misschien kunt ge dat beter niet...

DAISY: Ons ma was daar ook zo zot van. Als we dat tijdens de zomer in de hof dronken, dan spuwden we die pitten altijd zo ver mogelijk uit. Staan er nog van die steriliseerbokaals met krieken op jenever in de kelder?

HANNAH: Uih...?

NICOLAS: Misschien is het nu niet echt het moment om...

DAISY: Wat? 'Misschien is het nu niet echt het moment om...' Ge kunt het gerust zeggen wat dat ge denkt hé. Ze heeft al meer of genoeg op. Mag ik naar aanleiding van de begrafenis van mijn ma een zwak momentje hebben? Mag het, ja? Mag ik vandaag om mijn miserie een beetje te vergeten mijn hersenen een beetje bedwelmen?

Ik heb mijn eigen in de hand. Vandaag, té. Morgen, stop. Karakter hebben. En moest ge mij nu willen excuseren. Ik ga nu in de kelder kijken of dat mijn ma aan mij gepeinsd heeft. *Ze verlaat de woonkamer via de deur rechts in de achterwand die naar de gang gaat met daarin de kelder.*

HANNAH: Dat gaat dus echt weer de verkeerde kant uit hé.

NICOLAS: Dat kan goed zijn. Maar van deze keer zal ik niet diegene zijn die belt om haar te laten opnemen. Hopelijk is het, nu dat die begrafenis achter de rug is, ook weer gedaan.

HANNAH: Volgens mij heeft die begrafenis daar niets mee te maken. Het is al bijna drie weken als ze hier verschijnt dat haar adem naar de drank stinkt.

NICOLAS: Dan waren er toch nog niet echt problemen met ma.

HANNAH: Ik zeg u toch dat die begrafenis daar niets met te maken heeft.

NICOLAS: Die toestanden met Eddy.

HANNAH: Dat sociaal geval. Wat deed die op de begrafenis?

NICOLAS: Die heeft mij vanmorgen gebeld om te vragen of dat ik er een probleem met had dat hij naar de dienst kwam.

HANNAH: Die zijn toch uiteen.

NICOLAS: Die is midden van de week vertrokken, schijnt het.

HANNAH: En vandaag wou hij naar die dienst komen.

NICOLAS: Hij vond dat hij dat moest doen, want dat ons ma ook veel voor hem gedaan had.

HANNAH: Volgens mij heeft hij die wel in een half jaar niet gezien. Zit hij ook weer aan de drank misschien?

DAISY: *Ze komt met een sterEliseerbokaal met daarin kriecken op jenever via de rechtse deur in de achterwand die naar de gang gaat met daarin de kelder, de woonkamer binnen.* **Volgens mij peinsde zij dat zij 100 jaar ging worden. Negen van die bokaals met kriecken op jenever staan er nog in de kelder.**

Er valt een stilte waarin Hannah en Nicolas naar Daisy kijken.

DAISY: Wat? Denkt ge dat ik ze alle negen ga uitdrinken misschien? *Ze gaat aan tafel zitten. Er staat wel niet op van welk jaar dat ze zijn. Direct staan ze al zeven jaar in de kelder. Tot Hannah. Hebt gij een sauslepeltje, of...?*

HANNAH: Een sauslepeltje?

DAISY: Ja, voor die kriecken uit te scheppen. Peinst ge dat ik ze één na één met mijn vingers uit die bokaal ga vissen misschien?

HANNAH: Ik denk dat dat wel ergens in de keuken moet liggen. *Ze staat op en verlaat de woonkamer via de linkse deur in de achterwand die naar de keuken gaat*

DAISY: *Ze praat Hannah na. En dan ook nog een koffielepeltje en een goed breed glas waar dat er meer of vier krieken in kunnen. Ze opent de bokaal. Ze rieken in ieder geval nog goed. Ze neemt een kreek uit de bokaal en steekt ze in haar mond. 't Zijn Morellen.*

NICOLAS: Morellen?

DAISY: *Die krieken. Dat zijn de beste. Daar zit er veel vlees aan. Als ge dat met van die Noorse kriekskes doet, is dat maar de helft zo goed. Veel te zuur. Ze neemt een tweede kreek uit de bokaal die ze opeet. Volgens mij zijn het er zelfs die dit jaar opgelegd zijn. Ze neemt nog een kreek uit de bokaal en eet ze op.*

Er valt een stilte daar Nicolas gewoon naar haar zit te kijken.

DAISY: *Ze kijkt nu naar Nicolas. Ja sorry, ik weet ook niet wat dat het is. Maar al met eens zat ik dood van goesting naar krieken op jenever.*

HANNAH: *Ze komt met een saus- en koffielepel en een whiskyglas via de linkse deur in de achterwand die naar de keuken gaat, de woonkamer binnen. Is dat oké?*

DAISY: *Dat gaat perfect zijn. Ze neemt alles aan van Hannah.*

Terwijl Daisy met de sauslepel krieken in haar whiskyglas vult, valt er een stilte waarin Nicolas en Hannah elkaar aankijken. Wanneer ze klaar is, kijkt ze naar Nicolas.

DAISY: Hij heeft dus naar u gebeld.

NICOLAS: Wie?

DAISY: Eddy.

NICOLAS: Hij heeft naar mij gebeld om te vragen of dat hij naar de dienst mocht komen.

DAISY: En ge hebt 'ja' gezegd.

NICOLAS: Wat moest ik zeggen? Nee, ge zijt niet welkom?

DAISY: Dat was ook een mogelijkheid geweest.

NICOLAS: Sorry hé zeg. Ge hebt mij gevraagd om mij niet te moeien met uw problemen en ik ga dat ook niet doen.

DAISY: Maar g' hebt wel ja gezegd als hij vroeg of dat hij mocht komen. Dus eigenlijk moeit ge u wel.

NICOLAS: Hebt ge er last van gehad?

DAISY: Nee, maar blijer ben ik er ook wel niet van geworden. Ge weet toch waarom dat hij per se wilde komen.

NICOLAS: Ik ga mij er niet met moeien. Uit respect voor ons ma heeft hij mij gezegd.

DAISY: Iedere keer als 't hij zat was verweet hij haar voor korte, dikke teef en nu zoudt hij... Peinst hij nu echt dat hij mij op die manier zover ga krijgen dat ik hem weer in huis ga pakken.

NICOLAS: Hoe weer in huis ga pakken? Hij heeft toch een studio gehuurd.

DAISY: Dat had hij mij wijsgemaakt.

NICOLAS: Maar dat klopt dus niet.

DAISY: Dat klopt dus niet, nee. Wat dat klopt is dat wat ik al een hele tijd vermoed.

NICOLAS: En dat is?

DAISY: Dat hij met die Chantal te doen heeft en dat zij hem in huis gepakt heeft.

NICOLAS: En wat zou dan de reden zijn waarom hij zou willen weer komen?

DAISY: Omdat ze door heeft dat hij geen nagel heeft om aan zijn gat te krabben.

HANNAH: En kent hij die Chantal al lang?

DAISY: Even lang of dat ik die ken.

HANNAH: Gij kent die ook of wat?

DAISY: Zal wel zijn, 't is die waar dat ik al vijf jaar de nacht met doe in de kliniek.

HANNAH: Ik kan wel efkes niet meer volgen hé.

NICOLAS: Dus Eddy heeft een affaire met uw collega van 't werk en is bij haar gaan wonen.

DAISY: Zo zit volgens mij de vork in de steel, ja.

HANNAH: Dus Eddy kent die collega van op uw werk ook.

DAISY: Zal wel zijn. Alle drie weken zit ze zeven dagen bij hem in zijn auto.

HANNAH: *Ze geeft duidelijk aan dat ze het niet begrijpt. Sorry, maar...*

DAISY: Als we de nacht hebben, gaan we haar 's avonds gaan ophalen en voeren we haar 's morgens weer naar huis.

NICOLAS: Dus ge waart erbij als hij haar leren kennen heeft.

DAISY: Ja, wat peinst ge? Dat hij haar naar haar werk voert en mij met mijn brommer laat rijden?

NICOLAS: En ge zijt nooit iets gewaar geworden.

DAISY: De momenten dat ik er bij zat in de auto niet, nee.

HANNAH: Dus zijt ge niet altijd meegereden.

DAISY: Dat kon ook niet hé. *Ze kijkt naar Nicolas.* Door zijn schuld.

NICOLAS: Wat heb ik nu te maken met uw nachtdiensten in de kliniek?

DAISY: Niets. Alles. Doordat gij mij in de psychiatrie doen opsluiten heb, zaten ze drie maanden alleen in zijn auto.

NICOLAS: Hij is haar dus blijven naar haar werk voeren.

DAISY: Ja, 't is niet omdat gij vond dat ik teveel dronk, dat zij niet meer moest werken hé.

HANNAH: En daar is het dus volgens u begonnen.

DAISY: Drie dagen voor dat ik in de psychiatrie zat zei ze dat ze dringend een vent nodig had. De tweede dag dat ik in de psychiatrie zat, belt ze mij op om te vragen hoe dat het met mij gaat en zegt ze dat een vent gevonden heeft. Zou wel wreed toevallig zijn hé.

HANNAH: Maar zij heeft er tegen u nog niets over gezegd.

DAISY: Wat moest ze volgens u dan wel gedaan hebben? Terwijl dat we samen ene zijn bed aan het verversen zijn. 'Ah ja, tussendoor wil ik u efkes zeggen dat uw vent vanaf morgen bij mij komt wonen.'

HANNAH: Maar eigenlijk zijt ge het dus niet zeker.

DAISY: Ik voel dat.

Nicolas en Hannah kijken haar aan.

DAISY: Ja, sorry hé, maar ik voel dat. ... Ze heeft haar eigen verraden.

HANNAH: Dan heeft ze het toch gezegd.

DAISY: Als ze met een vent te doen had, zei ze altijd wat die vent met haar gedaan had in haar bed. Op een dag zegt ze wat dat haar nieuwe vent met haar gedaan had. ... Het was juist hetzelfde of wat dat Eddy altijd met mij gedaan had. De reden dat ze hem in huis gepakt heeft, is omdat ze dacht dat hij geld had.

NICOLAS: Ze is er een relatie met begonnen omdat ze dacht...?

DAISY: Zal wel zijn. Ze woont in zo 'n wreed klein arbeidershuisje waarvan dat het dak zodanig slecht is dat het binnen regent. Ze heeft waarschijnlijk gepeinsd, als ik Eddy in huis pak, wordt binnen de kortste keren dat huis van hem verkocht, krijgt hij zijn deel en kan hij mee investeren in een nieuw dak.

HANNAH: En met haar moet ge nu nog de nachten doen.

DAISY: Ik ben al naar de hoofdverpleegster geweest. *Ze doet de hoofdverpleegster na.* 'Moest het mogelijk zijn van werk en privé gescheiden te houden', was haar antwoord.

HANNAH: Maar ge zijt dus niet zinnens...

DAISY: *Ze vult Hannah haar zin aan.* ...van weer zijn vuil onderbroeken te wassen. Nee. 'k Heb het gemak gevonden van diagonaal in mijn bed te liggen, 'k ga het zo houden. *Ze sluit de bokaal met kriecken op jenever af.* Zoudt ge dat in de keuken willen zetten, want anders eet ik ze al op. Als ge daar aan begint weet ge van geen stoppen hé. Dat en chocolade met nootjes. Als ik dat in huis haal, blijf ik er van eten totdat het op is.

HANNAH: *Ze neemt de bokaal.* Hier zit er natuurlijk wel alcohol in.

DAISY: Kijk, luistert, ge gaat er nu mee stoppen hé. Ik zeg het u, het gaat echt verkeerd aflopen als ge nu nog één keer doet alsof dat ik niet zonder alcohol kan.

HANNAH: Ik wil alleen maar voorkomen...

DAISY: Gij moet niets voorkomen. Zij maar bezig met uw eigen problemen.

HANNAH: Ge hebt het over?

DAISY: *Ze doet Hannah na.* “Ge hebt het over?” Dat ge u een ander huis gaat moeten zoeken, tiens.

HANNAH: *Ze maakt een gebaar van niet begrijpen waarover ze het heeft.*

DAISY: *Ze doet haar gebaar na.* Dat is hier wel uw huis niet waar dat ge woont hé. Nu dat ons ma er niet meer is, gaat dat moeten verkocht worden.

HANNAH: Dus gij vindt...

NICOLAS: Misschien moeten we dat eerst op het gemak eens allemaal bekijken.

DAISY: Ze is al dikwijls genoeg langs de kassa gepasseerd zeker.

HANNAH: Ah bon, gij vindt dus dat...

DAISY: Ik vind dat niet, dat is zo. De juffrouw ga gaan samen wonen met Felipe. De Griekse liefde is achter twee maanden al over en de dag daarachter komt ze weer bij ma wonen. Drie weken daarna komt ze Fernando tegen en ga ze gaan samenwonen. Achter zes maanden ziet de juffrouw het niet meer zitten met haar Mexicaan en staat ze weer bij ma aan de voordeur.

HANNAH: Moest het mogelijk zijn van uw commentaar op mijn leven voor uw eigen te houden.

DAISY: Pa gaat dood en de juffrouw passeert de kassa. Twee dagen daarna is ze al vertrokken op wereldreis en stuurt ze ons een kaartje met daarop wereldlover nummer één. Veertien dagen achter dat ze thuis is van wereldreis één is ze al vertrokken op wereldreis nummer twee. Drie dagen daarachter op ma haar kast: kaartje met daarop wereldlover nummer twee. Vier weken vroeger dan voorzien zijn de centen op en staat ze weer aan ons ma haar voordeur.

HANNAH: Sorry als mijn leven wat avontuurlijker is dan dat van u hé.

DAISY: Op vlak van reizen zeker en vast. Mijn reizen beperken zich tot van 's morgens met de brommer naar de kliniek te rijden en 's avonds langs diezelfde baan, met diezelfde brommer, weer naar huis te rijden.

NICOLAS: Enorm bevorderlijk voor de sfeer is het anders wel niet.

HANNAH: Ik vrees dat de sfeer haar weinig kan schelen. Geld daarentegen.

DAISY: Hier, onze nakomeling. z' Heeft een pak geld gehad als haar vader, die eigenlijk haar vader niet was, gestorven is. Ze gaat nu nog eens de kassa passeren omdat haar moeder, die eigenlijk haar moeder niet is, dood is. En ik zou op geld uit zijn.

HANNAH: Ik heb er wel niet voor gekozen om als zestienjarige door uw vader geadopteerd te worden hé.

DAISY: Ik ook niet. Maar het verschil tussen u en mij is dat gij er wel voordeel uit gehaald hebt.

HANNAH: *Ze draait zich om en verlaat de woonkamer via de linkse deur in de achterwand die naar de keuken gaat. Ze klapt deze achter zich dicht.*

NICOLAS: Was het echt nodig?

DAISY: Zal wel zijn. Wat denkt die wel, dat ze voor de rest van haar leven hier kan blijven wonen of wat?

NICOLAS: Het kon ook wel op een andere manier.

DAISY: Daar heeft ze wel zelf voor gekozen.

NICOLAS: Zij heeft...?

DAISY: Zal wel zijn. Was zij niet weer begonnen met haar met mijn leven te moeien, dan...

NICOLAS: Dan kon ze hier wel blijven wonen.

DAISY: Nee, dat had ik gewacht tot morgen om haar te zeggen hoe laat dat het was.

NICOLAS: Alstublieft zeg. Twee uren achter dat ma uitgestrooid is, zit het er al bovenarms op.

DAISY: Wat? Mocht ze van u hier wel blijven wonen misschien?

NICOLAS: Hebt ge mij dat horen zeggen?

DAISY: Nee, maar 'k heb u ook niet horen zeggen dat ik gelijk had als ik zei dat ze haar bazaar mocht beginnen in bananendozen steken.

NICOLAS: Nee, ik wou hebben dat we dat op ons gemak konden bekijken.

DAISY: En de boel nog een jaar of twee laten aanslepen en zij hier ondertussen voor niets voort blijven wonen.

NICOLAS: We konden haar in de tussentijd ook huur laten betalen hebben.

DAISY: En liefst ook aan een sociaal tarief zeker?

NICOLAS: *Hij blaast verveeld een grote hoeveelheid adem uit.*

DAISY: Ah ja, want 't is een sociaal geval.

NICOLAS: Daisy, alstublieft hé zeg.

DAISY: Die leefde hier wel volledig op ons ma haar kosten hé.

NICOLAS: En wie zegt dat?

DAISY: Ik. Of hoort ge niet goed niet meer misschien? Eten, drinken, haar folliekes, allemaal betaald uit ons ma haar portemonnee.

NICOLAS: Ik kan mij niet voorstellen...

DAISY: Ik kon mij dat ook niet voorstellen. Tot dat ik een maand of twee geleden dat hier vond op den oprit. Ze neemt haar handtas die op de tafel staat, haalt er twee kasticketjes uit en geeft ze aan Nicolas.

NICOLAS: En wat is dat?

DAISY: Dat één is een kasticketje van een betaling met ons ma haar kaart in 't Kruidvat. Veet en scheermesjes. En dat ander van bij de apotheker van condooms. Wat denkt ge? Dat ons ma op haar leeftijd eerst haar benen zat te scheren en daarna tegen haar gebuur zei: 'Kom maar af, ik heb condooms in huis.'

NICOLAS: Jongens!

DAISY: Geef toe. 't Is ter over hé. Dat ons ma de condooms moet betalen als zij van de grond wilt gaan.

NICOLAS: Daisy alstublieft.

DAISY: Vraagt gij u niet af met wie dat zij van de grond gaat, want bij mijn weten heeft ze geen relatie.

NICOLAS: Hannah is vierendertig jaar. Ik denk dat ze oud genoeg is om te beslissen of en met wie dat ze van de grond gaat.

DAISY: Zal wel zijn. Ik vind juist dat wij haar van de grond gaan niet moeten financieren. Of vindt gij...?

NICOLAS: Nee, ik vind ook dat...

DAISY: Dat is iets wat dat ik nu nooit gedaan heb.

NICOLAS: Condooms gekocht met ons ma haar bankkaart.

DAISY: Van de grond gegaan met iemand dat ik geen relatie had. Dat is iets dat mijn dochters nu nooit zouden doen.

NICOLAS: Van de grond gaan met iemand dat ze geen relatie hebben.

DAISY: Condooms kopen met mijn bankkaart.

NICOLAS: Kunnen we dat hoofdstuk nu afsluiten? Ge wilt dus dat het huis verkocht wordt.

DAISY: Ja, sorry dat ik wel normaal doe hé.

NICOLAS: Oké, ik bel morgen de notaris.

DAISY: Ge hebt die toch al gebeld.

NICOLAS: Ik heb die gebeld met de vraag of dat er iets beschreven stond in verband met de begrafenis.

DAISY: En wat heeft hij gezegd over dat huis?

NICOLAS: Blijkbaar is er geen testament opgemaakt.

DAISY: z' Heeft geen testament laten maken, maar wel laten vastleggen welke liedjes dat er op haar begrafenis moesten gespeeld worden.

NICOLAS: Het is wat dat het is, hé Daisy.

DAISY: Volgens mij heeft ze dat expres gedaan.

NICOLAS: Geen testament opgemaakt.

DAISY: Ja. Dat is toch typisch ons ma. Geen ruzie willen, maar er daardoor precies creëren.

NICOLAS: Ja, zo moeilijk kan het niet zijn hé.

DAISY: Ah nee. Weet jij bij welke bank dat ons ma rekeningen heeft?

NICOLAS: De KBC, hé Daisy. En eigenlijk zoudt ge het ook moeten weten.

DAISY: 't Was wel zij die met ons ma haar bankkaart condooms betaalde, ik niet hé.

NICOLAS: Ik bel morgen de bank en de notaris. Dat is oké voor u als ik dat doe?

DAISY: 't Is wel zij die in een huis van ons wilt blijven wonen, ik niet hé. 't Is zij die moeilijk wilt doen.

NICOLAS: Ja, nog iets?

DAISY: Ja, de verdeling van alles hier hé. Wie moet er wat hebben. ... En wat moet er niemand hebben.

NICOLAS: Ge bedoelt de inboedel.

De linkse deur in de achterwand die naar de keuken gaat, gaat open en Hannah verschijnt in de woonkamer.

DAISY: Ja, als we dat huis gaan verkopen, moet alles er hier wel uit hé.

NICOLAS: Misschien kunnen we daar nog wat mee wachten. Hannah woont hier wel nog hé.

DAISY: We moeten het daarom nog niet weghalen, maar we kunnen er wel al plakkerkes ophangen met wie dat wat wilt.

HANNAH: *Ze komt nu de woonkamer binnen.* Ge zegt maar als ik tegen morgenvroeg al moet verhuisd zijn hé. Als er iets is dat ge wilt, kunt ge het misschien nu al meepakken van achter op uw brommer?

DAISY: *Tot Nicolas.* 'k Heb het u toch gezegd dat ze moeilijk ging doen hé.

NICOLAS: Alstublieft hé zeg. Voor alle duidelijkheid: Ik moet niets hebben van wat dat hier staat.

DAISY: Voor alle duidelijkheid: Ik moet niet veel hebben van wat dat er hier staat. *Ze kijkt nu naar Hannah.*

HANNAH: Wat?

DAISY: Zeg het maar. Gij zoudt alles willen, want g' hebt niets.

HANNAH: Moest het mogelijk zijn van u met uw eigen leven te moeien. En daarbij, hoe kunt gij weten dat ik niets hebt?

DAISY: Waarom zoudt ge anders uw condooms met ons ma haar bankkaart betalen?

HANNAH: Wat, mijn condooms betalen met...?

DAISY: *Ze toont haar het kasticketje.* En niet één of twee stuks hé. Nee nee, twee dooskes van twaalf stuks.

HANNAH: Dat is per ongeluk gebeurd omdat ik mijn bankkaart vergeten was.

DAISY: En ge moest er per ongeluk kopen voor de rest van de maand.

HANNAH: Aahhh!! Ik heb het echt zo gehad met u hé.

DAISY: Hebt ge ook aan ons ma gepeinsd terwijl dat ge bezig waart? Dat zijn toch dingen dat ge niet doet hé. Ik zou liever dood van de goesting blijven rondlopen, dan iemand anders zijn bankkaart gebruiken om er condooms met te kopen.

HANNAH: Zal ik ze u weer betalen? Is het dat wat dat ge wilt? Voelt ge u benadeeld?

NICOLAS: Sorry, maar op die manier kunt ge wel alleen gaan naar de notaris hé. Ik word liefst niet geassocieerd met dergelijke praat.

DAISY: En ik word liefst niet geassocieerd met iemand die vierentwintig condooms in ene keer nodig heeft.

HANNAH: Dees is er echt wel over hé. Morgen ben ik hier weg en ge zoekt het maar uit.

NICOLAS: *Tot Hannah.* En misschien moet ge nu geen uitspraken doen waar dat ge morgen al spijt van krijgt.

DAISY: Ja, vandaag staan roepen: ' 'k Ben hier weg!' Maar binnen zes maanden moeten we de deurwaarder bellen omdat ge nog altijd niet weet waar naar toe.

HANNAH: Weet ge wat dat voor mij de gelukkigste tijd uit mijn leven was?

DAISY: Als ge met ons ma haar bankkaart op stap waart?

HANNAH: Die drie maanden dat gij in de psychiatrie zat. Geen zever of zatte wijvenpraat.

DAISY: En weet ge wanneer dat voor mij de triestigste dag van mijn leven was? De dag dat ik dat briefke hier op de oprit gevonden heb en moest constateren dat ge niet alleen uw ma aan het bestellen waart, maar dat het waar was als ze zeiden dat het u gelijk was wie dat er met u in 't bed dook, als ze maar betaalden.

NICOLAS: Nu stopt het, of ik ben weg.

DAISY: Of denkt ge dat ons ma niet wist waar dat ge mee bezig waart? Dat ze het geloofde als ge zei dat ge met een vriendin een weekendje naar Londen waart. Vier weken geleden kreeg dat mens van 82 jaar een telefoon.

Vooraleer dat ze kon zeggen dat het niet jij waart aan de telefoon, had die geile bok al gezegd dat hij 100 euro meer betaalde als hij zijn zoon mocht meebrengen naar die hotelkamer. Ons ma heeft mij dat in Philippine verteld. Maar hebben we u daar mee geconfronteerd? Nee, ons ma wou dat er gezwegen werd voor de rust. Ze kreeg een uittreksel van de bank dat er 200 euro van haar rekening was afgehaald in een periode waarin dat ze veertien dagen met de griep in haar bed gelegen had. Ze heeft het mij verteld. Maar hebben we u daar mee geconfronteerd? Nee, ons ma wou dat er gezwegen werd voor de rust. Nu dat mijn ma er niet meer is, moet ik niet meer zwijgen voor de rust.

NICOLAS: Is het echt nodig dat...?

DAISY: *Ze negeert Nicolas. Weet ge dat mijn ex, die Eddy, weet hoe dat gij er in uw blote uitziet. Ze neemt een papier uit haar handtas en gooit het richting Nicolas. Hier, mademoiselle Lisa met heel haar infrastructuur bloot. Voor 750 euro gaat ze een heel weekend mee met u naar Londen.*

NICOLAS: *Hij kijkt, nadat hij naar het papier heeft gekeken, naar Daisy.*

DAISY: *Zat in die loser van mij zijn frigobox dat hij vergeten mee verhuizen heeft. Volgens mij gingen ze vandaag of morgen een familiefeestje houden. Mijn kop is niet zo schoon of die van u. Maar de hersenen dat erin zitten zijn wel niet zo verziekt of die van u. ... En moet ik naar de wc. Ze verlaat de woonkamer via de deur die naar de gang van de tuin en het toilet gaat.*

Er valt een lange stilte.

HANNAH: *Ze gaat zitten. Ja, zeg maar wat dat ge denkt hé. Dief. ... Hoer.*

Er valt een stilte.

HANNAH: *Eén keer is dat gebeurd hé. Eén keer heb ik 200 euro van haar rekening gepakt voor eigen gebruik. Ik moest met iemand mee naar een feestje en kon niet verschijnen in datzelfde kleed waar dat ik de week daarvoor met hem naar een galadiner geweest was.*

Er valt een stilte.

HANNAH: *En die keer van die condooms was ik echt mijn eigen bankkaart vergeten. Wat moest ik doen. Hé? Het doen zonder condoom? ... Zeg iets!!*

NICOLAS: *Hij wendt zich af. Twee uren achter dat ge uw moeder uitgestrooid hebt, moet ge constateren dat uw zuster evenveel aan de drank zit of vlak voor dat ge haar laten opnemen hebt en komen ze u vertellen dat uw stiefzuster uw moeder besteelt en een hoer is. Hij kijkt nu naar Hannah. Wat wilt ge dat ik daar op zeg? Hé?*

HANNAH: Sorry.

NICOLAS: Moet ge per se op die manier uw boterham verdienen?

HANNAH: Ik word zot van die burgertruttenmentaliteit op die bureaus.

NICOLAS: Er zijn nog wel andere jobs dan ergens op een bureau gaan zitten tussen burgertrutten hé.

HANNAH: Aan de band in de Volvo is precies ook niet echt mijn ding.

NICOLAS: Maar iedere dag seks hebben met een andere vent wel of wat?

HANNAH: Zal ik eens voorlezen wat dat er in uw zondenboekske staat?

NICOLAS: U eens uitleven met een ander madam is wel niet gelijk aan alle dagen seks hebben met iemand anders en er u voor laten betalen hé.

HANNAH: Dat was de bedoeling niet. Dat is Manolito zijn schuld.

NICOLAS: Die Italiaan waar dat ik u die keer met gezien heb.

HANNAH: Ja, die keer dat ik samen met hem in mijn blote in de zetel in die parenclub zat en gij daar binnenkwam met uw directiesecretaresse. Die, ja.

NICOLAS: En die Italiaan...

HANNAH: Ja, ge weet als ik tot over mijn oren verliefd ben, dat ge mij alles kunt vragen. Eerst zei hij dat ik de sfeer in zo een club eens moest meegemaakt hebben. De week nadien kenden hij een paar vrienden die wilden betalen om hun eens uit te leven op een verjaardagsfeestje.

NICOLAS: En sedertdien...

HANNAH: Ja, ik wist het allemaal niet goed meer hé. Ik kwam terug van Mexico, weer bij ma intrekken. Niet direct werk vinden. En mijn karakter is ook bijlange zo sterk niet als dat van u.

NICOLAS: Ik kan niet begrijpen...

HANNAH: Wat? Wat kunt ge niet begrijpen? Dat als ik verliefd ben, dat ik op dat moment alles voor een gast zou doen? Hebt gij er moeite moeten voor doen om als ik zestien jaar was om mij in uw bed te krijgen? Hé?

NICOLAS: Moest het mogelijk zijn van mij niet te vergelijken met die hete Italianen van 100 euro voor een half uur.

HANNAH: Sorry.

NICOLAS: Ik heb met u seks gehad achter dat mijn ouders en uw ouders al vijftien jaar samen op reis gingen. Ge al twintig keer met mij gaan zeilen waart en gij begonnen zijt met mij op te vrijen.

HANNAH: Het is anders niet nodig dat ge voor mij heel de film weer laat afspelen.

NICOLAS: De dag dat mijn vader beslist heeft van u te adopteren, heb ik alles wat dat er tussen ons was onmiddellijk stopgezet.

HANNAH: Dan zal het wel aan mij liggen hé.

Er valt een stilte.

NICOLAS: Waarom hebt ge daar nooit iets over gezegd?

HANNAH: Wat moest ik zeggen? Moet ge nu eens wat weten? Ik ben prostituee geworden.

NICOLAS: En nu?

HANNAH: En nu! Hebt ge Daisy niet gehoord? Kan ik mijn koffers pakken en hier vertrekken.

NICOLAS: En misschien is dat ook normaal.

HANNAH: Hier stiefbroerke. Met hun twee beslissen ze van mij eruit te zetten en dan vraag hij: 'En nu?'

NICOLAS: Van mij moogt gij hier zelfs gratis blijven wonen. Maar aan de andere kant is het normaal dat Daisy haar deel wil.

HANNAH: Zal wel zijn. Haar deel van het huis en haar deel van die twaalf euro vijfenzeventig van die twee pakskes condooms die ik met jullie ma haar bankkaart betaald heb.

NICOLAS: Ja, daar heb ik dus geen goesting in hé. Ofwel doet ge normaal ofwel houdt het hier op.

HANNAH: Ah bon, ik moet normaal doen.

NICOLAS: Ik beloof niks. Het appartement boven de bureaus staat momenteel leeg en...

HANNAH: Het staat leeg, maar ge belooft niks.

NICOLAS: Ik wil het daar eerst met Roselie over hebben.

HANNAH: Dan vrees ik dat ik beter een plaats in een opvang reserveer.

NICOLAS: Stop het. Oké?

HANNAH: *Ze speelt Roselie, de vrouw van Nicolas na.* 'Vindt ge zelf ook niet dat ge nogal veel bij ons over de vloer komt?' Dat is wel een vraag van haar hé.

NICOLAS: Maar ook wel van meer of vijftien jaar geleden. Die was toen gewoon jaloers.

HANNAH: Volgens mij was dat de enige die door had dat wij iets hadden gehad met mekaar en was dat de reden waarom dat ze mij liever niet in uw omtrek zag verschijnen.

NICOLAS: Roselie is jaloers, niet ziek van geest hé. Of denkt gij nu echt dat zij dacht dat ik achter dat ge mijn halfzus geworden waart, nog seks wou hebben met u?

HANNAH: Misschien heeft Daisy wel gelijk als ze zegt dat er verziekte hersenen in mijn kop zitten.

NICOLAS: *Terwijl hij een sleutel uit zijn broekzak haalt en hem aan Hannah geeft.* Dat van dat appartement, dat is oké. Ik wil alleen niet dat ge er intrekt zonder dat Roselie er van weet.

HANNAH: Er zijn toch nog dingen waar dat ze niet van weet. Of hebt ge haar gezegd dat ge die vrijdag wat later thuis ging zijn omdat ge eerst met uw directiesecretaresse nog eens ging binnenspringen in die parenclub?

NICOLAS: Wie zegt er dat...?

HANNAH: Dat wat?

NICOLAS: Dat zij daar problemen met heeft?

HANNAH: Dus heeft Daisy gelijk.

NICOLAS: Waarover?

HANNAH: Over u en Roselie. Volgens haar gaat elk zijn eigen gang.

NICOLAS: Soms kan een mens beter zijn verstand gebruiken en niet alles wat dat hij in zijn leven opgebouwd heeft weer afbreken.

HANNAH: Het is dus waar.

NICOLAS: Misschien kunnen we beter beginnen met een oplossing te zoeken voor uw problemen?

HANNAH: Ik begrijp haar wel.

NICOLAS: Moest het mogelijk zijn van het hoofdstuk Roselie af te sluiten.

HANNAH: Die directiesecretaresse van u...

NICOLAS: Wat heeft die te maken met...?

HANNAH: Dat zij seks wil met u. Ik heb nooit nog met iemand zo fantastische seks gehad als met u als ik zestien jaar was.

NICOLAS: Door al de toestanden zijt ge het misschien vergeten: maar ik ben uw halfbroer. Familie dus. Ja?

HANNAH: Weet ge wat ik mij hier al heel de tijd sta af te vragen? Helpt hij mij omdat hij hem als mijn halfbroer daar toe verplicht voelt of...?

DAISY: *Ze komt via de deur die naar de gang van de tuin en het toilet gaat, de woonkamer binnen. Ze kijkt even naar Nicolas en Hannah. Ze stapt dan resoluut naar de tafel. Ze neemt haar handtas en de steriliseerbokaal met de kriecken op jenever en verlaat de woonkamer via de deur van de gang die naar de ingangsdeur gaat.*

LICHT FADE OUT

DERDE SCÈNE

Maandag 8 juli, 09u00.

Er hangen op tal van meubelstukken witte briefjes met in drukletters de letters D en H op.

Daisy loopt met winkeltas met daarop reclame van Aldi in de woonkamer rond en opent het dressoir waaruit ze iets haalt en het in haar tas steekt. Ze zet de tas bij nog twee andere tassen die in een hoek van de woonkamer staan. Ze kijkt op haar horloge en stapt vervolgens heel snel de deur in de linkse achterwand die naar de keuken gaat, binnen. Ze komt met twee pollepels in de woonkamer en steekt ze in de winkeltas. Ze kijkt opnieuw op haar horloge. Ze loopt nu snel naar de tafel, neemt blaadje van een notitieblokje waarop ze een grote D schrijft. Ze gaat naar de salontafel en plakt het briefje op de salontafel.

HANNAH: *Ze komt via de deur die naar de gang van de tuin en het toilet gaat, de woonkamer binnen met een kartonnen doos.*

DAISY: *Ze merkt Hannah niet op. Schrijft nog een briefje met een grote D erop en gaat het snel op de staande lamp plakken.*

HANNAH: *Ik dacht dat er u niets interesseerde.*

DAISY: *Ze draait zich betrappt om naar Hannah. Wat?*

HANNAH: *Ze doet Daisy na. ‘Ik moet niets hebben, want mijn huis staat al vol.’ Zie dat het er allemaal bij kan hé.*

DAISY: *Moest ge het niet doorhebben: Ge hebt zelf ook wel een kartonnen doos in uw handen hé.*

HANNAH: *Stoort het als ik mijn eigen onderbroeken meeneem?*

DAISY: *Ik dacht dat tegen gisterenavond alles wat dat ge moest hebben, verhuisd zou zijn.*

HANNAH: *Blijkbaar dus niet hé.*

DAISY: *’t Is maar dat die opkoper hier alle momenten kan arriveren en er afgesproken is dat, op alles dat er geen papiertje plakt, weg mag.*

HANNAH: *Ze kijkt om zich heen naar al de papiertjes met een grote D op. Zo te zien zal die vent zijn camion ver van vol zitten.*

DAISY: *Niemand houdt er u tegen van ook nog wat papiertjes te plakken met een ‘H’ op hé.*

HANNAH: *Merci.*

DAISY: *’t Is juist. Madam verhuist naar een gemeubeld appartement.*

HANNAH: *En gij hebt daar waarschijnlijk problemen mee?*

DAISY: *Ik zie niet in waarom dat ik daar problemen mee zou hebben.*

HANNAH: Omdat ge mij nu niet kunt verwijten dat ik al de meubels meepak. Als ik zie wat dat gij allemaal gaat meepakken, is het precies of dat gij ook gaat verhuizen.

DAISY: Als 't stoort, trek ik de papiertjes er wel weer af hé. En moest het u interesseren: De meeste zijn voor Eddy.

HANNAH: Voor Eddy. Die woont toch bij die collega van u.

DAISY: De liefde was van korte duur. Tegen zaterdag moet hij zijn valiezen pakken of ze staan op straat. z' Heeft haar vergist, zegt ze.

HANNAH: Vergist.

DAISY: Kan gebeuren hé.

HANNAH: En komt hij nu terug bij u wonen of...?

DAISY: Zij heeft haar vergist. Ik niet als ik de sleutels van mijn huis gevraagd heb.

HANNAH: En waar gaat hij dan nu naar toe?

DAISY: Hij heeft een kamer gehuurd in een huis waar dat er nog vier zitten die hun madam hun valies op straat gezet hebben.

HANNAH: Het is dus definitief.

DAISY: Wat is er definitief?

HANNAH: De scheiding.

DAISY: Zal wel zijn. En hij mag content zijn, want ik heb de notaris betaald voor dat papier van de scheiding op te maken.

HANNAH: Ik vond die anders best wel oké.

DAISY: Eddy.

HANNAH: Ja.

DAISY: Weet ge wat dat voor mij duidelijk is? Dat gij er nooit naast gelegen hebt om te slapen.

HANNAH: Op feestjes dronk hij wel wat teveel maar...

DAISY: Hij is anders vanaf zaterdag weer vrij hé. Als ge denkt dat het wat voor u is, doe ik met plezier een goed woordje voor u. En pas op, hij weet perfect hoe dat ge er uitziet hé. Want hij liep hele dagen met een foto van u in uw blote in zijn frigobox rond.

HANNAH: Een zinnig gesprek voeren, daar hebt ge waarschijnlijk nog nooit van gehoord? *Ze neemt de kartonnen doos en verlaat de woonkamer via de deur in de achterwand die naar het bureau en de bovenverdieping gaat.*

DAISY: Moeit u eens in uw kot, hé zeg.

De bel van de voordeur gaat.

DAISY: *Ze kijkt richting de deur van de gang die naar de ingangsdeur gaat. Ze schrijft snel nog een papiertje met een grote D erop en kleeft het op een kader die aan de muur hangt.*

De bel van de voordeur gaat opnieuw.

Ze verlaat nu de woonkamer via de deur die naar de gang van de ingangsdeur gaat.

ROSELIE: *Off. Gang die naar de ingangsdeur gaat. Is Nicolas hier nog niet?*

DAISY: *Off. Gang die naar de ingangsdeur gaat. Nee. Nog niet gezien.*

ROSELIE: *Ze komt via de deur in de gang die naar de ingangsdeur gaat, de woonkamer binnen. Ze is 40, is een vrouw met heel veel allures en loopt heel stijlvol gekleed. 't Is toch nu dat die opkoper zou komen.*

DAISY: *Ze komt via de deur in de gang die naar de ingangsdeur gaat, de woonkamer binnen. Ja en eigenlijk moest hij hier al geweest zijn.*

ROSELIE: *Wat is dat hier allemaal? 't Is meer of vijf jaar geleden dat ik hier binnen geweest ben. En die papiertjes, waar is dat goed voor?*

DAISY: *Dat zijn spullen die die opkoper niet mag meepakken. De D zijn die voor mij. De H voor Hannah. Nicolas heeft gezegd dat hij niet moest hebben, maar moest het zijn dat...*

ROSELIE: *'k Vrees dat de stijl niet echt gaat passen bij ons Italiaanse Design meubelen. Wij moeten niks hebben. Is Hannah hier ook?*

DAISY: *Die loopt hier ergens rond. Ze is bezig met haar onderbroeken in kartonnen dozen te steken.*

ROSELIE: *En blijkbaar naar het appartement boven de bureaus aan het verhuizen.*

DAISY: *Ah, gij wist niet...?*

ROSELIE: *Ik wist dat niet, nee.*

DAISY: *De laatste dagen waarschijnlijk geen tijd gehad om samen met Nicolas een boterhammetje te eten?*

ROSELIE: *Ietwat gepikeerd. Niet echt, nee. Het is nogal druk geweest de afgelopen dagen. Venijnig. Ik heb van Nicolas gehoord dat er bij u ook verhuisd moest worden.*

DAISY: *Is al achter de rug. Zijn onderbroeken liggen al elders in een kast.*

ROSELIE: *Ze opent een juwelenkistje dat op het dressoir staat. Ze haalt er oorbellen uit en kijkt ernaar. Die zijn eigenlijk nog niet mis hé. Ze gaat voor de spiegel staan en presenteert ze aan haar oren. Ze draait zich om naar Daisy. Wat denkt ge?*

DAISY: *Volgens mij zijn het geen Italiaanse, maar Chinese.*

ROSELIE: *Als 't niet stoort, doe ik dat dooske met juwelen mee. Kwestie dat ik ook een herinnering heb aan Nicolas zijn ma.*

DAISY: *Dat is iets wat dat ik nu niet zou doen.*

ROSELIE: Die juwelen meedoen?

DAISY: Zal wel zijn. Die hebben wel in iemand anders haar oren gezeten hé.

ROSELIE: Ik ga dat de kuisvrouw laten ontsmetten. Man man man, wat staat er hier allemaal. De tijd heeft hier echt stilgestaan. *Ze kijkt naar een klok die aan de muur hangt.* Staat die horloge juist?

DAISY: De tijd staat hier stil, hebt ge juist gezegd.

ROSELIE: Oh gottokes toch, ge moet daar kijken. *Ze kijkt naar de staande lamp. Ze gaat er heen.* Volgens mij is dat zo een spel dat ons Angie zoekt. Een koperen voet met een kap van varkensblaas, dat gaat dat zijn. 't Is eigenlijk ongelooflijk dat ge zo een lampenkap kunt maken van een varken zijn blaas. Mag ik eens dat boekske?

DAISY: *Ze geeft Roselie het notitieboekje en de stift.*

ROSELIE: *Ze schrijft een briefje met daarop een grote N. Ze trekt het briefje met de D erop, wat op de lamp hangt, eraf en plakt dat van haar met de N erop. Ze verfrommelt het briefje met de D en gooit het in een hoek. Ze kijkt nu naar Daisy.* **Vindt ge ook niet dat er wat veel hangen met een D erop?**

HANNAH: *Ze komt via de rechtse deur in de achterwand die naar het bureau en de bovenverdieping gaat, de woonkamer binnen.* **Roselie?**

ROSELIE: Ja, als ik stoor, zegt ge het maar en ben ik direct weer weg hé.

HANNAH: Ik had u hier gewoon niet verwacht.

ROSELIE: Ik ben eerlijk gezegd ook verwonderd van mezelf dat ik naar hier gekomen ben.

HANNAH: Scheelt er iets?

ROSELIE: Scheelt er iets? Is een moeilijke. Als er iemand zijn intrek neemt in een appartement dat van u is en ge weet daar niet van, scheelt er dan iets?

DAISY: Zit ge met een kraker?

HANNAH: Dat was wel Nicolas zijn voorstel hé.

DAISY: Dat had ik al wel door, ja. Het was natuurlijk wel handiger geweest moest hij het mij gezegd hebben dat hij u voorgesteld had om daar te wonen. Is een beetje gênant als het stil alarm afgaat en tien minuten daarachter er twee combi's op uw oprit komen gevlogen.

HANNAH: Sorry, maar...

ROSELIE: En vanaf wanneer, denkt ge, worden we burenen?

HANNAH: Eind van de week moet alles wel overgebracht zijn.

ROSELIE: Kwestie dat ik weet vanaf wanneer dat ik inkijk heb op mijn dakterras. Gij ziet mij op mijn dakterras, ik zie u in uw living.

DAISY: *Tot Hannah.* Hebt gij haar al gezegd dat ge soms heel in uw blote rondloopt?

HANNAH: *Ze wendt zich geërgerd af.*

DAISY: *Tot Roselie.* Een nudistisch trekje. Soms krijgt ze zo een onweerstaanbare drang om al haar kleren uit te trekken.

ROSELIE: Bon ja, dan zal er een andere oplossing moeten worden gezocht voor ons Angie hé.

DAISY: Studeert die niet af binnenkort?

ROSELIE: Ja, 27 juni wordt ze er achttien en de 30ste krijgt ze haar middelbaar diploma van ASO Moderne Talen – Economie.

DAISY: Waar is de tijd dat ze vijftien jaar was en altijd maar met mijn mobilette wou rondrijden. En volgend jaar universiteit?

ROSELIE: Oosterse Talen.

DAISY: Voor dat ge het weet, komt ze met een Japannees naar huis.

ROSELIE: Ze had mij gevraagd om als ze aan de unief begon of dat ze dan boven de bureaus in dat appartement kon wonen en daar studeren.

HANNAH: Excuseer, maar ik wist dat dus wel niet hé. Nicolas heeft mij daar dus niks over gezegd.

ROSELIE: Gij moet u daar wel niet voor excuseren. Volgens mij wist Nicolas dat zelf niet.

HANNAH: Nicolas...?

DAISY: Die mensen hebben wel niet alle dagen tijd om tegen mekaar te praten hé.

ROSELIE: Ik vond het persoonlijk ook niet echt een goed idee. Ze zit ook veel teveel in een experimentele periode voor het moment. Vriendjes, drank. 'k Ben er twee dagen niet goed van geweest als ze zei dat ze er zonder herexamen door was.

DAISY: Gebruikt ze condooms?

ROSELIE: Condooms? Ik hoop het voor mijn eigen dat ze condooms gebruikt.

DAISY: En koopt ze ze met haar eigen geld of betaalt ze ze met uw bankkaart?

ROSELIE: Of dat ze haar condooms betaalt met mijn bankkaart?

DAISY: Familietrekje. Weet ge wat wel positief is? Nu dat Hannah er komt wonen, er wel huur binnenkomt van het appartement.

ROSELIE: Ja, dat zal Niciolas met haar wel regelen zeker.

HANNAH: De huur...

DAISY: Ja, als ge ergens gaat gaan wonen, moet ge huur betalen hé. Of had ge gedacht dat dat juist gelijk bij ons ma, gratis zou zijn?

De bel gaat.

DAISY: De vraag is: Wie gaat er gebeld hebben? Nicolas of die opkoper? Spannend hé.
Ze verlaat de woonkamer via de deur die naar de gang van de voordeur gaat.

HANNAH: Sorry, maar ik wist echt niet dat er andere plannen waren met dat appartement.

ROSELIE: Ik heb u toch al gezegd: trek u dat niet aan, dat is iets tussen Nicolas en mij.
Ze gaat bij Hannah en draait haar naar zich toe. Maar ge laat hem wel met rust, ja? Het moment dat ik gewaar wordt dat ge zijn kop zot maakt, kom ik persoonlijk uwen boel vanop de eerste verdieping door de venster op straat gooien. Kwestie dat we goeie afspraken maken.

DAISY: *Ze komt via de deur in de gang die naar de voordeur gaat, de woonkamer binnen.*
't Is ene die ge kent.

NICOLAS: *Hij komt via de deur in de gang die naar de voordeur gaat, de woonkamer binnen.* Ja sorry, dat ik wat later ben, maar... Roselie?

ROSELIE: Ja sorry, maar ik dacht: misschien moet ik, als ik een paar vragen aan mijn vent wil stellen, ook maar eens naar dat huis van zijn moeder gaan.

NICOLAS: *Verveeld.* En dat kan niet wachten tot vanavond?

ROSELIE: Wel, misschien zou dat voor Hannah wel handig zijn dat ze weet of dat ze verder kan verhuizen of niet.

NICOLAS: *Hij kijkt naar Hannah.* Ik had u toch gevraagd van te wachten met verhuizen tot dat ik er met Roselie over gesproken had.

HANNAH: Ik word hier zot. Ik moet hier weg.

ROSELIE: Zij wordt hier wel zot, hé Nicolas. Is ook begrijpelijk in een huis waar dat iedereen zomaar binnen en buiten loopt en alles volhangt met D. D. D.

DAISY: *Ze wijst op de staande lamp. N. Ze gaat naar het dressoir en tilt het juwelenkistje op.*
N.

NICOLAS: Bon. Daisy wil, nu dat ons ma dood is, het huis zo rap mogelijk verkopen. Wat haar volste recht is. Hannah zit dus zonder woonst. Ik had haar voorgesteld dat ik het er met u zou over hebben of dat ze tijdelijk in het appartement boven de bureaus kon wonen dat toch al tien jaar leeg staat.

ROSELIE: Volgens mij hadt gij dat al beslist. Ik zie niet in waarom dat zij anders al een sleutel zou gehad hebben. Maar enfin. Gij zegt dus vanavond aan Angie dat dat niet doorgaat.

NICOLAS: Wat heeft Angie te maken met het al dan niet intrekken van Hannah in dat appartement boven de bureaus?

ROSELIE: Omdat Angie mij gevraagd had of dat zij daar kon intrekken als ze naar de unief gaat.

NICOLAS: En waarom weet ik daar niets van?

ROSELIE: En waarom weet ik er niet van dat Hannah daar zou intrekken?

NICOLAS: Bon, uih...

ROSELIE: Maar geen zorgen, hé Nicolas. Alles verloopt zoals dat ge het gepland hebt. Ik vind het geen goed idee dat ons Angie daar op dit moment alleen ga wonen.

NICOLAS: En gij hebt dat beslist.

ROSELIE: Ja, aangezien dat ze twee maanden een relatie heeft gehad met een stagiair leerkracht van haar school, leekt het mij een goed idee dat ik, die daarvoor bij de directrice van haar school mogen gaan ben, ook beslist heb dat we dat beter niet laten doorgaan.

DAISY: Heeft zij echt...? *Tot Roselie.* Gij wist niet hoe dat ze er zonder herexamen doorgeraakt is. Ik nu wel. Die stagiair heeft haar de examenvragen gegeven.

NICOLAS: *Tot Roselie.* Zij kan er dus tijdelijk gaan wonen.

ROSELIE: Ge beseft dat er dan ook voor ons op bepaalde momenten voor een ander oplossing moet gezorgd worden?

NICOLAS: *Verveeld.* Ik besef dat, ja. En daar wordt voor gezorgd.

ROSELIE: Oké.

DAISY: *Speels.* In plaats van in zijn appartement in Knokke, gaat onze Nicolas daar af en toe een weekendje logeren.

ROSELIE: *Tot Nicolas.* Volgens mij kunt ge het gewoon zeggen, want ze weet het. Ge hebt het gezegd aan uw moeder en die heeft het aan haar verteld.

NICOLAS: Waarom zou mijn ma...?

ROSELIE: Ze weet het!

NICOLAS: *Hij kijkt naar Daisy.*

DAISY: *Gemaakt.* Ik weet wel niet waarover dat jullie bezig zijn hé.

NICOLAS: *Hij kijkt haar aan en wendt zich dan af.*

ROSELIE: Wij hebben de laatste jaren een verstandshuwelijk. Soms hebben we iedere dag van de week seks, maar soms kunnen we mekaar gewoon ook niet uitstaan en hebben we adem nodig. Dan trekt Nicolas er voor een paar dagen op uit en verblijft hij in dat appartement.

DAISY: *Speels.* Maar ge kunt hem wel nog altijd zien van op uw dakterras.

ROSELIE: Soms vergeet hij dat wel eens en denkt hij dat ik er behoefte aan heb om hem te zien neuken met zijn secretaresse. Emotioneel raakt het mij niet, maar tactvol kunt ge het wel niet noemen als ge weet dat uw twee puberdochteren vanop datzelfde dak zicht hebben op dat appartement.

NICOLAS: Is het echt nodig?

ROSELIE: Stel dat, nu dat uw moeder er niet meer is, één van uw twee zusters een familiekronek wil schrijven. Kwestie dat de personages op de juiste manier getypeerd worden. Bon, ik heb die twee combi's van de politie maar teruggestuurd van waar dat ze kwamen met de uitleg dat er iemand vergeten was van het alarm af te zetten.

NICOLAS: Ik zou u dat vanavond gezegd hebben. Ik was ervan overtuigd dat Hannah maar morgen zou verhuizen.

HANNAH: Als het echt een probleem is.

NICOLAS: Het is geen probleem, ja!

Er valt een stilte.

ROSELIE: Ze gaat naar de staande lamp, trekt het papiertje met de N erop, eraf, raapt het papiertje met de D erop van de grond en kleeft het op de staande lamp. **Nu dat Angie toch in dat appartement niet kan gaan wonen, kan Daisy die lamp beter ook meedoen.**

De bel gaat.

DAISY: Als er zijn die nog papiertjes willen plakken: het gaat nu echt wel het moment zijn.

NICOLAS: Hij verlaat de woonkamer via de deur die naar de gang met daarin de voordeur gaat.

Er valt een stilte.

DAISY: Ze schrijft een briefje met een N erop. Ze gaat naar de kast en kleeft het op het juwelenkistje. **Kwestie dat die opkoper straks uw Italiaanse oorringen niet meedoet.**

Via de deur die naar de gang met de deur voordeur gaat, komt Nicolas, gevolgd door Frans, de opkoper, de woonkamer binnen.

FRANS: Is zestig en een heel volkse man. Hij draagt een overall en werkschoenen. **Elk zijn goeie dag. Frans Dockx. Opruiming van inboedels. Innige deelneming.**

Er valt een stilte.

FRANS: Het huis moet volledig leeg als ik het goed begrepen heb?

NICOLAS: Ja, het is het huis van ons ma.

FRANS: Allemaal familie?

DAISY: Voor juist te zijn, gaat ge het met ons drie moeten afhandelen. *Ze kijkt naar Roselie. Zij is hier toevallig.*

FRANS: *Hij kijkt naar Hannah.*

HANNAH: *Ze voelt zich onwennig en kijkt van Frans weg.*

FRANS: Als dat goed is, ga ik eerst eens volledig rondkijken om te zien wat er nog allemaal staat. Wat dat nog waarde heeft. Wat dat containerpark is. Aan de hand daarvan kan ik dan zeggen of dat er al dan niet gaat moeten betaald worden om het huis leeg te halen. Alles mag weg?

DAISY: Ewel, 't is te zeggen. Alles mag weg, behalve die paar dingskes waar dat er plakkerkes aanhangen.

FRANS: *Hij kijkt om zich heen. Ironisch.* Die paar dingskes. Dan gaat er hier beneden al niet heel veel meer opgeladen moeten worden.

DAISY: Ja, iedereen kent wel iemand die nog iets kan gebruiken.

ROSELIE: De familie is nogal sociaal ingesteld. Ze houdt haar graag bezig met sociale gevallen.

FRANS: Het is natuurlijk wel zo dat: Als al het goeie gerief er wordt uitgehaald en het gene dat geen waarde heeft moet worden opgeruimd, er zal moeten betaald worden.

ROSELIE: Zal wel zijn. Maar het lijkt mij dan ook maar normaal dat diegene die al dat dat waarde heeft, meepakken, de afvalverwerking betalen.

DAISY: *Ze trekt het papiertje met D erop dat op de staande lamp kleeft, eraf en gooit het op de grond. Ze gaat nu bij Nicolas. Sterk fluisterend.* Die madam van u heeft hier wel niets te vertellen hé.

NICOLAS: *Hij raapt het papiertje met de D erop, op en kleeft het weer op de lamp.* De rekening van de afvalverwerking kan aan mijn bedrijf gefactureerd worden.

ROSELIE: *Duidelijk gepikeerd.* Ze gaat naar het dressoir en neemt het juwelenkistje. *Terwijl ze naar de deur gaat van de gang die naar de voordeur gaat.* Als ge maar weet dat het laatste woord hier nog niet over gezegd is, Nicolas. Ze verlaat de woonkamer via de deur van de gang die naar de voordeur gaat.

DAISY: *Terwijl Roselie de woonkamer verlaat, heeft Daisy nog een papiertje geschreven. Wanneer Roselie weg is, kleeft ze het op een klein tafeltje.*

Er valt een stilte.

FRANS: Om de onwennigheid te doorbreken. Tot Nicolas. Misschien kunnen we op de zolder beginnen. Met een lachje. Schatten op zolder.

NICOLAS: *Hij gaat naar de rechtse deur in de achterwand die naar de bovenverdieping gaat.* Volg mij maar.

FRANS: *Hij passeert Hannah, stopt en kijkt naar haar.* Kan dat zijn dat ik u ken?

HANNAH: Ik ken u in ieder geval niet.

FRANS: Dat figuurke, dat haar...

DAISY: Haar inboedel zult ge waarschijnlijk wel nog niet leeggehaald hebben.

FRANS: Sorry hoor, juffrouwetje, maar ik zal u voor iemand anders aanzien. Dat is erg als een mens een dag ouder wordt dat ge gaten in uw hersenen krijgt hé.

Hij gaat naar de rechtse deur in de achterwand die naar de bovenverdieping leidt. Bij de deur draait hij zich om. Engeland! Tot Hannah. Ik ben verleden jaar samen met u voor een weekendje naar Londen geweest.

DAISY: En volgens mij hebt ge condooms gebruikt die ons ma betaald heeft.

BLACK OUT

VIERDE SCÈNE

Dinsdag 9 juli, 09u30.

Heel wat meubelen, kaders en decoratie zijn al uit de woonkamer verdwenen. Er staan tal van bananendozen in de woonkamer. Hannah komt met Robert Dupont, de nieuwe vriend van Daisy, via de deur die naar de gang met daarin de voordeur gaat, de woonkamer binnen. Robert is medio vijftig. Hij ziet er eerder onverzorgd uit en is heel armtierig gekleed.

HANNAH: Nee, die heeft mij niet gezegd dat er vandaag iemand spullen voor haar zou komen halen.

ROBERT: Eigenlijk zou ik maar donderdag komen. Maar donderdag was mijn buurvrouw haar auto die ik mag gebruiken niet vrij. Kunt ge volgen?

HANNAH: Ze tovert een geforceerde glimlach op haar gezicht.

ROBERT: Is Daisy hier?

HANNAH: Die zit op de zolder.

ROBERT: Hij probeert grappig te zijn. Hoog en droog.

HANNAH: Ze negeert zijn grappig willen zijn. Kent ge Daisy al lang?

ROBERT: Ewel... Dat zal nu een maand of zes zijn, denk ik.

HANNAH: Zes maanden.

ROBERT: Ja, ik heb haar leren kennen toen ze nog naar de wekelijkse bijeenkomst van de AA kwam.

HANNAH: Gij...

ROBERT: Hij probeert weer grappig te zijn. Ja, ik heb vroeger ook serieuze dorst gehad.

HANNAH: En nu?

ROBERT: Ga ik nog altijd alle weken naar die bijeenkomst van de Anonieme Alcoholisten. Maar... *Ondeugend.* Af en toe drinkt ik wel eentje in de duik.

HANNAH: Ze lacht geforceerd. En Daisy is ...? Een kennis? Vriendin? Relatie?

ROBERT: Ja, dat weet ik nu eigenlijk zelf nog niet. Dat zal blijken achter volgend weekend.

HANNAH: Volgend weekend?

ROBERT: Awel ja, tot nu toe hebben wij altijd samen afgesproken om een terrasje te doen, maar 't weekend dat komt, gaan we nu eens samen op weekend gaan.

HANNAH: Ah, ge...

ROBERT: *Al lachend.* Ja, 't is maar als ge samen in één bed ligt dat ge mekaar echt van binnen en van buiten kent, zeggen ze altijd.

HANNAH: Ah, ge...

ROBERT: Allee ja, ik denk dat toch dat wij seks gaan hebben. We hebben alle twee ook niks in onze weg hé.

HANNAH: Ook niet meer in relatie?

ROBERT: Nee, dat ging echt niet meer. Die was op een bepaald moment zo verslaafd aan de drank. Het kwam zover dat die van die kleine fleskes whisky wegstak in de saskak. Ja, niet normaal, die zat haar dus zat te drinken op de wc hé.

HANNAH: En volgend weekend... Een uitstap van de AA?

ROBERT: Nee nee, die gaan altijd naar d' Ardennen, naar de bronnen van Spa. Wij gaan een weekendje op hotel in Oudenaarde. 't Zijn daar de Adriaan Brouwer Bierfeesten.

HANNAH: Ah...

ROBERT: Ongelooflijke ambiance, schijnt het.

HANNAH : Wat heeft Daisy gevraagd om te komen halen?

ROBERT: Momentje, hé meiske. *Hij haalt een briefje uit zijn broekzak.* Meststoffen voor gazon en een fiets voor haar jongste dochter in de garage. Haardroger, krultang en Veet voor de benen te ontharen in de badkamer. Eet- en koffieservies met bloemetjes op de zolder. En kleine ijskast in de keuken.

HANNAH: Is die van haar kapot?

ROBERT: Dat peins ik niet. Als ik mij goed herinner heeft ze er op 't eind van verleden jaar nog een nieuwe gekocht. Maar verleden week valt die van mij uit. Gisteren zei ik dat toevallig tegen haar en zegt ze: Ik breng die van bij mijn moeder mee. Niemand moet die toch hebben.

HANNAH: Ah, eigenlijk is die ijskast dus niet voor haar.

ROBERT: Pas op, moest dat tot discussie leiden, dan blijft die ijskast hier gewoon staan hé. Dan ga ik één van de dagen wel eens gaan kijken of dat ze in de kringloopwinkel iets staan hebben dat op een ijskast lijkt.

HANNAH: Geen probleem. In het interieur van mijn broer zou het niet echt passen, en...

ROBERT: Ja, Daisy heeft mij dat al gezegd dat hij naar geen 100 euro moet kijken. Zijn madam zou een gouden bril op haar wc laten monteren, zegt ze. Bij manier van spreken hé. En gij hebt ze ook niet nodig?

HANNAH: Nee, ik... Ik ga in een gemeubeld appartement boven de zaak van mijn broer gaan wonen.

ROBERT: Kan niet gemakkelijker zijn. Ge komt toe, ge legt uw onderbroeken in de kast. Als 't u beu is, haalt ge ze er weer uit en ge zijt weg.

HANNAH: Ge kunt die gerust meenemen.

ROBERT: Weet ge wat dat het is; Tijdens de winter is dat allemaal zo erg niet dat ge zonder ijskast zit. Maar in de zomer kunt ge dat niet echt missen hé. Er moet al eens een pintje gekoeld worden. En die Cara Pils uit de Colruyt, dat is echt niet te drinken als dat lauw is. En het is dus geen probleem als ik die ijskast...?

HANNAH: Laat u gaan zou ik zeggen. *Ze opent de deur van de keuken.*

ROBERT: En zo moet gij hier dus ook verhuizen.

HANNAH: Ja.

ROBERT: Ik ben in mijn leven al 19 keer verhuisd.

HANNAH: Ah... En de reden?

ROBERT: Omdat ik mij overal thuis voel.

HANNAH: *Ze wijst op de deur van de keuken. De ijskast staat...*

ROBERT: *Ik vind ze. Hij opent de linkse deur in de achterwand die naar de keuken gaat, maar komt onmiddellijk terug de woonkamer binnen.*

ROBERT: Meiske, ge moet mij excuseren, maar er schiet mij iets te binnen. Er is nog iets dat Daisy mij gevraagd heeft om mee te pakken dat niet op haar lijstje staat. Een aandenken aan haar moeder.

HANNAH: En dat is?

ROBERT: Awel, ze zegt dat zij eigenlijk ook wel geïnteresseerd is in die acht bokalen kriekjes op jenever die nog in de kelder staan en die haar moeder voor haar gemaakt heeft. Dat gaat anders toch in de afvalcontainer gesmeten worden hé.

HANNAH: Geen probleem. Die staan...

ROBERT: In de kelder onder de trap, heeft ze mij gezegd.

HANNAH: Ja.

ROBERT: Ik ben daar niet echt zot van, van die krieken op jenever. Mijn vrouw heeft dat ook een paar jaar gedaan en meestal dronk ik die jenever daarvan en gaf ik die krieken aan mijn oudste. Ik wist niet wat dat dat was, maar door die krieken te eten is mijn oudste als ze zes jaar was, al voor de eerste zat geweest. Pas op, dat is niet gewoon hé, die krieken. Die zijn doortrokken van jenever en voor gasten van zes jaar is dat natuurlijk...

HANNAH: En hoeveel kinderen?

ROBERT: Vijf.

HANNAH: Vijf.

ROBERT: Ja, die zijn er voor dat ge het zelf doorhebt. Mijn vrouw die kon niet tegen die anti con... Ja, wat zei zij daar nu weer tegen.

HANNAH: Anti conceptie.

ROBERT: Ja, dat was het. Wel, die kon daar niet tegen. Als ze er daar een stuk of vijf van gepakt had, was heel haar hormonenwinkel dooreen geschud. Niet normaal hoor, dat werd een heel andere dan. Dus ja, die eerste twee zijn er gekomen doordat ze die anti constipatie niet deftig gepakt heeft. Ons derde is er waarschijnlijk gekomen omdat de kwaliteit van die condooms niet deugden. Pas op, ik was er sowieso al geen voorstander van, van die plastieken dingen. Ik wist ook nooit wat dat de binnenkant en de buitenkant was van die dingen. Maar ja, 't is niet omdat ge hem binnenste buiten aangedaan hebt, dat hij niet meer waterdicht moet zijn hé. En dat laatste was een dubbel accidentje.

HANNAH: Een...?

ROBERT: Een tweeling, ja. Die condoomautomaat was leeg in de statie en 't was onze dag. Mijn dunne zei tegen mij: ' 't Zou moeten lukken.' En 't is gelukt... dubbel.

HANNAH: Zal ik u die ijskast tonen? *Ze verlaat de woonkamer via de deur die naar de keuken gaat.*

ROBERT: We kunnen anders ook beginnen met die acht bokalen krieken op jenever hé. *Hij volgt haar en verlaat ook de woonkamer.*

DAISY: *Ze komt via de deur die naar gang, met daarin de deur die naar de bovenverdiepingen gaat, de woonkamer binnen. Ze draagt een overall. Haar haren zijn bij elkaar. Ze draagt een klein houten koffertje dat vol stof hangt. 't Is ook al een jaar of vijftien geleden dat ze daar het stof nog eens van afgedaan hebben. Ze gaat in de zetel zitten.*

FRANS: *Hij komt, via de deur die naar de gang gaat met daarin de voordeur, de woonkamer binnen. Ola, ik ben hier niet alleen, zie ik. Dag, madam.*

DAISY: *Ze heeft het koffertje geopend en rommelt in de papieren die in het koffertje zitten. Zonder echt aandacht aan hem te schenken. Goeiendag.*

FRANS: In de papieren aan het rommelen?

DAISY: *Terwijl ze papieren uit het koffertje op de grond gooit. Zonder echt aandacht aan hem te schenken. Een stront zou ze bewaard hebben.*

FRANS: Uw broer heeft het u waarschijnlijk al wel gezegd, maar de afspraak als ik een huis leeghaal is; als ik foto's of papieren vind, dat ik die voor de familie verzamel.

DAISY: *Ze blijft druk bezig met de papieren. Ze gooit weer papieren op de grond. Zonder echt aandacht aan hem te schenken. Een stront zou ze bewaard hebben.*

FRANS: *Al lachend. Nen stront heeft ze bewaard. Hij neemt twee stoelen en verlaat de woonkamer via de deur die naar de gang gaat waarin zich de voordeur bevindt.*

DAISY: *Ze gooit weer papieren op de grond. Ze neemt een enveloppe terug die ze op de grond had gegooid. Ze haalt een brief eruit en leest die. Ze neemt een andere enveloppe uit het koffertje en haalt een brief uit de enveloppe. Ze opent er aan een heel snel tempo nog twee die ze duidelijk diagonaal leest.*

HANNAH: *Ze komt via de deur die naar de keuken gaat, de woonkamer binnen. Uit de hoogte. Met wat zijn we bezig?*

DAISY: *Ze toont haar een brief. Met wat waart gij bezig?*

HANNAH: Kan het iets duidelijker?

DAISY: Als ge dat per se wilt. Moest ge het vergeten zijn: Ge gebruikt al van uw zestien jaar condooms en ge hebt in die periode ook seks gehad met Nicolas.

HANNAH: *Ze rukt de brieven uit Daisy haar hand.* Nicolas zal nooit mijn broer zijn en was op dat moment ook mijn halfbroer niet, want mijn ouders leefden nog.

DAISY: *Ze kijkt nu naar Hannah.* Geef toe, ge zijt wel vroeg begonnen aan uw opleiding voor prostituee.

HANNAH: Weet ge wat dat uw probleem is? Dat de drank uw hersenen heeft aangetast. Ziekelijk in uw kop, dat zijt ge.

DAISY: Zegt diegene die, als ze zestien jaar was, in haar blote bovenop haar familie gaat gaan zitten.

HANNAH: Van waar komen die?

DAISY: Zaten in die koffer die in een hoek op de zolder stond.

HANNAH: Dat zijn wel brieven die ik aan Nicolas geschreven heb.

DAISY: Ja, dat was mij al wel duidelijk dat gij: ‘Jouw lekkere tuttebel’ waart.

HANNAH: Waarom heeft Nicolas die niet bewaard of gewoon verbrand?

DAISY: Sorry als ik mij niet verantwoordelijk voel voor Nicolas zijn doen en laten.

HANNAH: Die heeft dat dus gewoon altijd geweten.

DAISY: Wie heeft wat geweten?

HANNAH: Uw ma, ons ma. Wie anders heeft ze in die bak gestoken en op zolder gezet.

DAISY: Ge hebt één voordeel: Ze kan het aan niemand meer voortvertellen, want ze is er niet meer. Ze heeft de rest van de familiegeheimen meegenomen in haar graf. ... In de oven.

HANNAH: Uw moeder is blijkbaar een vat vol mysterie.

DAISY: Als ik eerlijk mag zijn, vind ik dat ge niet moet onder doen voor haar. Mijn leven is een open boek, dat van u daarentegen.

HANNAH: Wat wilt ge weten? Hé? Ik zestien, hij negentwintig. Hij maakt mij zot, ik maak hem zot. Ik wil het, hij wil het niet. Hij wil het, ik twijfel. Voor de zoveelste keer alleen gaan zeilen met hem. Bloedheet, geen wind. Hij geil, ik geil. Details?

ROBERT: *Hij komt duidelijk dronken via de deur die naar de keuken gaat, de woonkamer binnen. Hij heeft een bokaal van opgelegde krieken op jenever bij zich. Straffe siroop, als ge het mij vraagt. Hij bemerkt nu het tweetal. Ah, Daisy, goed dat ik u zie. Ik heb die acht bokalen krieken op jenever uit de kelder gehaald en al in de gang gezet. Maar er is er één bokaal bij waar dat er alleen maar krieken inzitten.*

DAISY: Nu niet, Robert.

ROBERT: Ik wil dat maar zeggen omdat ge niet zoudt peinzen dat ik...

DAISY: Nu niet!!

ROBERT: Auw zeker. Nu niet. Awel ja, ik zal u dat dan straks nog eens zeggen hé. *Hij verlaat de woonkamer via de deur die naar de gang met daarin de voordeur gaat.* **Direct** peinzen ze nog dat ik die jenever uitgedronken heb.

HANNAH: De perfecte match als ge het mij vraagt.

DAISY: *Ze wendt zich af. ...*

HANNAH: Volgens mij gaat het een geslaagd datingsweekend worden op de Bierfeesten in Oudenaarde.

DAISY: *Ze kijkt terug naar Hannah.* Moest het zijn dat ik condooms te kort kom, bel ik u.

HANNAH: *Ze wendt zich af en kijkt verder in de brieven.*

DAISY: *Ze gaat naar de barkast, opent deze en haalt er een fles elixir uit. Ze giet zich een glas elixir uit.* Nu weet ik natuurlijk waarom dat ge destijds pist waart als Nicolas al met eens met miss spaghetti op de proppen kwam. Gedumpt voor een pretmadam eerste klas.

HANNAH: Uw vader heeft hem gewoon geen keuze gelaten. Een week achter dat mijn ouders begraven waren, heeft uw vader aan Nicolas verteld dat hij mij zou adopteren.

DAISY: Ja, en een relatie met zijn stiefzus zou er echt wel over geweest zijn. U eens goed uitleven met uw secretaresse, ja, maar... Weet ge dat ik nooit een antwoord gekregen heb op mijn vraag.

HANNAH: Welke vraag?

DAISY: Wel twintig keer heb ik aan mijn vader gevraagd waarom dat hij u geadopteerd heeft.

HANNAH: Mijn vader en uw vader waren twee handen op één buik.

DAISY: Compassie. Mijn vader had enkel en alleen compassie met zijn eigen. Mijn moeder, ja, die zou uit compassie de dochter van haar beste vriendin geadopteerd hebben, maar mijn vader...

Nicolas heeft in heel die adoptiestory ook nooit mijn kant willen kiezen.

Moest ge het nog niet doorhebben; ik heb al het mogelijke gedaan omdat gij geen familie zoudt geworden zijn.

HANNAH: Wat dat ge u nooit gaat kunnen verwijten, is dat ge niet eerlijk zijt.

DAISY: Het was wel Nicolas zijn stijl niet.

HANNAH: Zijn stijl?

DAISY: Om hem zomaar neer te leggen bij het feit dat ons vader u wou adopteren. Daar is hij veel te zakelijk voor.

HANNAH: Wat heeft dat met zaken te maken?

DAISY: Op het einde van de rit maakt het een groot verschil of dat er twee of drie aan de kassa passeren.

HANNAH: *Ze kijkt Daisy aan.*

DAISY: Kindje van of geen kindje van; kan een paar tienduizend euro's schelen. ... Moet niet simpel geweest zijn om u van moment op moment uit zijn kop te moeten zetten.

HANNAH: ...

DAISY: Geef toe, ge had hem wel goed zot gemaakt. *Ze draagt op een overdreven manier flarden uit een brief van Hannah voor.* 'Ik verlang naar je sensuele lippen, je...'

HANNAH: Ge beseft toch dat het onbeschoft is om de liefdesbrieven van iemand anders te lezen.

DAISY: Hier ons schrijfster van erotische poëzie. De dag dat ze de juiste erotische woorden niet meer kon vinden, heeft ze de woorden in daden omgezet en is ze prostituee geworden. Ge beseft toch dat het door u komt dat Nicolas nu met miss spaghetti getrouwd is.

HANNAH: Bij mijn weten heb ik ze niet gekoppeld.

DAISY: Hij heeft gewoon een middel gezocht om u uit zijne kop te kunnen zetten. De dag achter dat hij miss spaghetti leren kennen had, bleef hij al bij haar slapen op haar kot. 'k Weet niet wat dat zij in haar liefdesbrieven schreef, maar de eerstvolgende twee maanden hebben ze altijd met twee in dat éénpersoonsbedje op haar kot geslapen.

HANNAH: En heb ik daar schuld aan?

DAISY: Ik vraag mij af, mocht ge kunnen kiezen hebben, wat gij dan het liefst zou geweest zijn: De madam van, of de erfgename? De erfgename is u voorlopig niet goed bevallen. Binnen het jaar waren ons pa zijn centjes al opgesoupeerd. Madam van, zou perfect voor u geweest zijn. Een sjiek huis, keuze uit een zware BMW of een sportief model van Mercedes. En alle twee zot van seks. Gezien uwen job nu zou het voor u geen probleem geweest zijn om de vrijdagavond achter het werk een bezoekje te brengen aan de één of andere parenclub. Ik had het u echt gegund, madam van. En pas op, niet alleen omdat het mijzelf goed uitkwam, maar omdat ik vind dat gij en Nicolas een goed koppel geweest zouden zijn.

HANNAH: *Ze stapt van Daisy weg en wendt zich af.* En aangezien zatte mensen altijd eerlijk hun gedacht zeggen, zult ge wel menen wat ge zegt.

DAISY: Volgens mij zijt ge nog altijd zot van hem.

HANNAH: *Ze draait zich om naar Daisy.*

DAISY: De manier waarop dat ge naar hem kijkt. Ik voel hoe dat gij u nog altijd aangetrokken voelt tot hem.

HANNAH: ...

DAISY: Nicolas heeft het er nog altijd moeilijk mee dat hij u moeten dumpen heeft. Daarom kunt ge compassie bij hem opwekken en moogt ge in dat appartement boven de bureaus wonen. Compassie, niet evident bij de mannelijke familieleden van de familie De Witte. En in situaties dat ze toch compassie hebben, speelt gij de hoofdrol. Mijn vader heeft, uit compassie omdat ge uw ouders verloren hebt, door u te adopteren, zijn eigen kinderen benadeelt. Nicolas die altijd zakelijk ingesteld is, heeft zodanig veel compassie met u, dat hij er geen problemen mee heeft dat de erfenis niet in twee, maar in drie verdeeld wordt. Of is er iets waardoor dat Nicolas verplicht werd om akkoord te gaan met die adoptie?

HANNAH: *Ze kijkt nu naar Daisy.*

Het licht fade out

VIJFDE SCÈNE

Dinsdag 9 juli, 22u25.

Het overgrote deel van de meubelen, schilderijen en decoratie is reeds weg. Het is volledig donker. Men hoort een deur dichtslaan. Even later gaat de deur die naar de gang met daarin de voordeur gaat, open en verschijnt Hannah als silhouet in de woonkamer. Ze draagt sexy kledij, het is duidelijk dat ze naar een klant is geweest. Over haar schouder draagt ze een linnen zak. Ze steekt het licht aan. In de zetel zit Nicolas met een glas wijn in zijn hand. Op de salontafel staat een fles wijn. Naast de zetel een kleine reiskoffer op wieltjes.

HANNAH: *Ze schrikt lichtjes bij het zien van Nicolas.*

Er valt een stilte.

HANNAH: *Sorry dat ik wat later ben. Ik had met iemand afgesproken en... Ze legt de linnen tas op een kartonnen doos die bij de ingang van de woonkamer staat. Ze gaat bij Nicolas en kust hem op de wang. Hoi.*

NICOLAS: *Hoi.*

Er valt een nieuwe stilte.

HANNAH: *Ze bemerkt de kleine reiskoffer.*

NICOLAS: *Hij ziet dat ze naar de reiskoffer kijkt.*

Er valt een stilte.

NICOLAS: *Ja, ge kunt het ook gewoon vragen.*

HANNAH: *Ambras met Roselie?*

NICOLAS: *Serieuze ambras met Roselie, ja.*

HANNAH: *Anders dan anders? Serieuzer dan anders?*

NICOLAS: *Ik vrees voor dat laatste.*

Er valt een stilte.

NICOLAS: *Zij doet haar ding, ik doe mijn ding. Vandaag kan het, morgen dan ineens niet meer.*

HANNAH: *De zoveelste discussie rond Caroline.*

NICOLAS: *De sorties met Caroline... Drie weken geleden komt ze op café de liefde van haar leven tegen. Achter twee weken juist nog niet verloofd. Sinds gisteren bij hem gaan wonen op zijn appartement.*

HANNAH: *Caroline is dus niet de reden waarom dat er een valies gepakt moest worden.*

Er valt een nieuwe stilte waarin Nicolas van zijn glas wijn drinkt.

NICOLAS: Christel is de moeder van ons Angie haar beste vriendin. Sedert vorig jaar gescheiden. Wij brengen Angie bij haar, zij brengt haar dochter bij ons. Die gaat mee met ons naar de film, terraske doen. Vorig weekend gaat ze samen met Roselie naar de sauna, vraagt ze hoe het staat met ons relatie. Roselie is eerlijk en zegt dat we eigenlijk niet echt meer iets hebben met mekaar, maar dat er een verstandsrelatie is. Angie heeft het weekend bij haar geloged omdat ze samen met haar dochter naar een fuif ging. Vergeet een boek die ze nodig heeft voor school. Ik ga die ophalen en...

HANNAH: *Ze neemt zijn glas wijn uit zijn hand, drinkt een slok en zet het op de salontafel.*
En?

NICOLAS: ‘Kunt ge u vinden in de verstandsrelatie tussen u en Roselie?’ ‘Uih...? Ja. Ik vind dat dat voorlopig wel werkt, ja.’ Roselie moet er dus blijkbaar ook al van op de hoogte zijn dat er tussen mij en Caroline niets meer is omdat ze gaan samenwonen is met de lover van haar leven. ‘Wordt waarschijnlijk wennen nu dat Caroline haar aan het settelen is? Daten wordt de boodschap, Nicolas.’

HANNAH: Op een blaadje gepresenteerd.

NICOLAS: ‘Als we dat boek willen vinden, denk ik dat ge best efkes helpt meezoeken op Louise haar kamer.’

HANNAH: Goed gespeeld. Ze heeft het u niet letterlijk gevraagd. Maar ge weet dat meegaan gelijk staat aan seks hebben met haar.

NICOLAS: Ik wist dat, ja. En ik ben zo stom geweest om dat ook nog te doen. Aaahhh!!!

HANNAH: Ik ken dat. Op sommige momenten zitten uw hersenen waar dat ze op dat moment beter niet zitten.

NICOLAS: Ik vind dat dus echt verschrikkelijk voor Louise hé. Die doet de deur van haar kamer open en ziet hoe dat haar moeder in haar bed seks heeft met de vent die er bij was bij haar eerste en haar plechtige communie. Haar zestiende verjaardag, haar achttiende verjaardag. Die woont dus nu wel bij haar pa met wie dat ze de laatste twee jaar geen contact meer gehad heeft.

Er valt een stilte.

HANNAH: En Roselie?

NICOLAS: Hysterisch. Ook Angie in alle staten. ‘Een verstandshuwelijk, Nicolas De Witte, dat is iets dat wij voor ons zelf hebben beslist. Iets waar de kinderen emotioneel niet het slachtoffer moeten van worden. Dat betekent dus dat ge niet zomaar seks kunt hebben met de moeder van uw dochter haar beste vriendin.’

HANNAH: *Ze kijkt naar de reiskoffer.* Vandaar.

NICOLAS: Dat lijkt mij voorlopig de beste oplossing. Efkes... *Hij maakt een gebaar van adem halen. Hij heeft het duidelijk heel moeilijk.*

Er valt een stilte.

HANNAH: Shoot, als ge denkt dat ik iets voor u kan betekenen.

NICOLAS: *Hij herpakt zich.* Staat er nog een bed hierboven?

HANNAH: Ge bedoelt...

NICOLAS: Een rit naar het appartement in Knokke is nu echt niet aan de orde en inschrijvingspapieren invullen voor een hotelkamer zie ik al helemaal niet zitten.

HANNAH: Het enige bed dat nog niet weggehaald is dat op de logeerkamer. Ge kunt gerust voor een paar dagen bij mij logeren in het appartement.

NICOLAS: Ik wil niet dat gij betrokken partij wordt in mijn relatieproblemen. Vannacht hier, morgen kijk ik wel voor een hotelkamer.

HANNAH: Oké.

NICOLAS: Ge wou mij zien. Dringend. Zever met Daisy?

HANNAH: Die heeft geen tijd om moeilijk te doen. Ze leeft met haar hoofd in de wolken voor het moment.

NICOLAS: Laat het alstublieft niet zijn wat dat ik denk.

HANNAH: Robert. Heeft ze leren kennen in de AA.

NICOLAS: Voor alle duidelijkheid: als het echt verkeerd loopt, moet er naar mij niet gebeld worden. Ik ben geen kandidaat om het te regelen om haar te laten opnemen. ... Gelukkig voor ons ma hoeft ze al die toestanden niet nog eens mee te maken.

HANNAH: Ze wist het. Uw ma heeft het al die tijd geweten wat er tussen ons geweest is vooraleer uw vader mij geadopteerd heeft.

NICOLAS: Weten maar niets over zeggen, typisch mijn ma. 'Rust waar dat er rust is.'

HANNAH: *Ze komt bij Nicolas.* Wist gij het dat zij het wist?

NICOLAS: Ze heeft het mij nooit met woorden gezegd.

HANNAH: Hebt gij u dan nooit afgevraagd waar al de brieven die ik voor u geschreven heb naartoe waren?

NICOLAS: Een jaar achter dat ik getrouwd was, ben ik hier geweest om alles wat dat nog op mijn kamer lag weg te halen. Ze had van mijn kamer haar hobbykamer gemaakt, dan wist ik dat ze die brieven gevonden moest hebben.

HANNAH: *Ze gaat de linnen zak met de brieven halen.* Maar ge vond het niet nodig om te vragen waar die waren.

NICOLAS: Sommige hoofdstukken kunt ge beter afgesloten laten.

HANNAH: *Ze haalt de brieven uit de linnen zak.*

NICOLAS: Dat zijn ze?

HANNAH: *Ze gaat naast Nicolas in de zetel zitten.* Ja. En ik denk zelfs dat er niet ene mankeert. Achttien jaar lang goed bewaard in een koffer op de zolder.

NICOLAS: *Behoedzaam.* En gij hebt die gevonden.

HANNAH: Ik heb die, met veel sarcasme, net niet naar mijn kop gesmeten gekregen.

NICOLAS: Daisy heeft ze dus gevonden.

HANNAH: Jammer genoeg wel, ja. Van uw ma haar goed bewaard geheim schiet er dus nu wel niets meer over.

NICOLAS: *Behoedzaam.* En waren er nog papieren?

HANNAH: *Ze kijkt hem vragend aan.*

NICOLAS: Papieren van God weet wat, dat ons ma bewaard heeft.

HANNAH: Daar heeft Daisy in ieder geval niets over gezegd.

NICOLAS: Dan zijn die er ook niet, want Daisy zou u daar met veel plezier met geconfronteerd hebben.

HANNAH: Is er iets waarmee ze mij vroeg of laat zou kunnen confronteren?

NICOLAS: Ik heb geen weet van iets waarmee ze u vroeg of laat zou kunnen confronteren.

HANNAH: Maar ge vraagt het u wel af.

NICOLAS: *Hij coupeert haar vrij cru.* Ik heb geen weet van iets waarmee ze u vroeg of laat zou kunnen confronteren, ja.

Er valt een stilte.

NICOLAS: *Hij giet zich een nieuw glas wijn uit.*

HANNAH: *Ze neemt zijn glas wijn uit zijn hand, drinkt er een slok van en zet het op de salontafel.* **Waarom heeft uw vader mij eigenlijk geadopteerd?**

NICOLAS: *Vrij nors.* Mijn hoofd zit efkes vol, ja.

Er valt een stilte.

NICOLAS: Mijn vader heeft u geadopteerd omdat gij de dochter waart van de man waarmee dat hij al sinds zijn legerdienst bevriend was. Aangezien dat ge minderjarig waart en uw ouders verongelukt zijn, zoudt ge in eerste instantie bij familie terecht gekomen zijn. Aangezien die niet bereid waren om u in huis te pakken, zou het een opvangtehuis geworden zijn. Om dat de voorkomen heeft mijn vader u geadopteerd.

HANNAH: En dat is de ware reden?

NICOLAS: Dat is wat dat mijn vader mij heeft verteld.

HANNAH: Volgens Daisy heeft uw vader in heel zijn leven nooit met iemand compassie gehad. Waarom dan wel met mij?

NICOLAS: Als mijn vader tegen mij gelogen heeft, dan moet ik nu jammer genoeg ook tegen u liegen.

HANNAH: Volgens Daisy...

NICOLAS: Daisy heeft een drankprobleem. Mensen met een drankprobleem hebben wel eens problemen om de dingen te zien zoals dat ze zijn.

HANNAH: Daisy komt er openlijk voor uit dat zij toen geen compassie had met mij.

NICOLAS: Lijkt mij een logische reactie van iemand die altijd binnen haar eigen wereld denkt en leeft.

HANNAH: Ze is wel zo eerlijk geweest om ervoor uit te komen dat ze al het mogelijke heeft gedaan om uw vader ervan te overtuigen om mij niet te adopteren.

NICOLAS: Kan goed zijn. Jammer voor haar dat ons vader hem door niets of niemand liet manipuleren.

HANNAH: Volgens Daisy ook jij niet. ... Behalve die ene keer.

NICOLAS: *Hij kijkt nu naar Hannah.*

HANNAH: Daisy heeft nooit begrepen waarom ge u niet hebt verzet tegen de beslissing van uw vader om mij te adopteren.

NICOLAS: Was er dan een reden voor?

HANNAH: Twee of drie erfgenamen maakt op het einde van de rit wel een groot verschil.

NICOLAS: Dus moest ik mij aangesloten hebben bij Daisy en samen met haar mijn vader onder druk gezet hebben om u niet te adopteren.

HANNAH: Als het waar is als Daisy zegt dat het zakelijke binnen de familie altijd primeert, zou dat een logische beslissing geweest zijn.

NICOLAS: En op dat moment dan gewoon ook rap efkes vergeten hebben dat we in de periode vlak daarvoor ieder weekend onder een andere blauwe hemel aan het vrijen waren?

HANNAH: ... Volgens Daisy is het mijn schuld dat ge holder de bolder met Roselie getrouwd zijt.

NICOLAS: Misschien zou... Misschien is iedereen wel verantwoordelijk voor zijn eigen keuzes.

HANNAH: Was Hannah Vlamincx dan een betere keuze geweest?

NICOLAS: *Hij herhaalt haar vraag.* Was Hannah Vlamincx dan een betere keuze geweest? *Hij kijkt nu naar Hannah.*

HANNAH: *Ze haalt drie foto's uit de linnen zak en toont ze aan Nicolas.* Kreta. Cannes. Venetië. Iedereen vond het precies normaal dat ik met u alleen de helft van de wereld rond ging zeilen. Heeft uw vader er u nooit vragen over gesteld?

NICOLAS: Als ge met vragen stellen: 'Ge weet waar dat ge met bezig zijt?' bedoelt, wel, ja.

HANNAH: En uw moeder?

NICOLAS: Misschien waart ge voor haar wel de gedroomde schoondochter. Mijn moeder wist, nu dat er al maanden geen ander vriendinneke verscheen om mee te gaan zeilen, dat ge meer waart dan een vakantiepleziertje.

HANNAH: Ik was voor u dus meer dan een vakantiepleziertje.

NICOLAS: Misschien waart gij wel meer dan een vakantiepleziertje, ja.

HANNAH: *Ze toont hem een nieuwe foto. Op weg naar Zeeland. Een bovenstuk van mijn bikini was blijkbaar niet nodig. Ze toont hem een nieuwe foto. De haven van Vlissingen. Helemaal in mijn blote vanboven op het dek. Alles wat ge mij toen gevraagd had, had ik zonder nadenken gewoon gedaan.*

NICOLAS: *Hij glimlacht.*

HANNAH: Ge wist dat ge van mij alles gedaan kon krijgen. *Ze gaat naast hem zitten in de zetel. Geef toe, ge wist voor dat we vertrokken naar Cannes al dat ge daar seks met mij zou hebben.*

NICOLAS: Echt niet.

HANNAH: *Speels.* Echt wel. De helft van de sms'jes die ge die week naar mij gestuurd hebt, gingen over seks.

NICOLAS: Ik wou misschien wel seks met u, maar zou u nooit geforceerd hebben.

HANNAH: Dat was achter 104 opgeilende berichtjes die week ook niet meer nodig. Heb ik u ooit verteld dat ik, omdat ik niet wou dat de apotheker in ons dorp zou weten dat ik seks ging hebben, naar een andere apotheker vijftien kilometer verder gereden ben om condooms?

NICOLAS: Ik kan mij niet herinneren...

HANNAH: *Speels.* En als ik in die apotheek stond durfde ik het gewoon niet vragen. 'Keelpastilles. ... Shampoo tegen haarschilfertjes.' En dan zo heel stilletjes; 'En twaalf condooms, alstublieft.' *Ze lacht.* En dat alles omdat ik per se in Cannes seks wou met meneer.

NICOLAS: *Hij lacht.* Twaalf... Gij had in Cannes echt twaalf condooms mee?

HANNAH: Wist ik veel hoeveel condooms ik in Cannes nodig zou hebben. Vier die eerste nacht. Weet ge nog? Drie flessen Piper Heidsieck en vier condooms. Mijn moeder heeft in heel haar leven zoveel condooms niet gebruikt of ik de eerste avond dat ik seks had. *Ze trekt haar schoenen uit, gooit deze weg en gaat knus dicht bij Nicolas in de zetel zitten. Lang heb ik mij afgevraagd of ik aan u verwachtingen had voldaan. Ze kijkt naar Nicolas. Komaan, zeg het.*

NICOLAS: *Hij wendt zich af in de zetel.*

HANNAH: Ze gaat op haar knieën zitten in de zetel en draait zijn hoofd naar zich toe. **Zeg het.**

NICOLAS: *Speels.* Hebben we die andere acht condooms nodig gehad in Cannes of niet?

HANNAH: *Ze wendt zich weer af in de zetel. Fuck. Gij vond dus seks met mij echt de max of wat. Natuurlijk vond ge seks met mij echt de max. Op het eind van diezelfde week bij diezelfde apotheker. Ze fluistert. ‘Twaalf condooms, alstublieft.’ Met moeite twee weken hebben we gevreeën met condoom, weet ge nog?*

NICOLAS: Een grote koperen plaat aan de muur. J. Dhollander Gynaecologie.

HANNAH: Uw vader mocht zeker niet weten dat we seks hadden, maar ge bracht mij wel met zijn Jaguar naar J. Dhollander. Gynaecologie. Weet ge wat het **ergste** is aan seks? Een gynaecoloog die kijkt of dat alles oké is om te beginnen met seks, terwijl dat ge al 24 condooms gebruikt hebt om te seksen. Geef toe: langer dan twee dagen zonder mij was geen optie.

NICOLAS: Wie stuurde wie op ieder uur van de dag berichten om af te spreken?

HANNAH: Negeren was een optie geweest.

NICOLAS: Waarschijnlijk al vergeten dat ge soms al een uur op voorhand in het appartement boven de bureaus op mij zat te wachten.

NICOLAS: *Speels, uitnodigend. ‘Sorry. Wij zijn...’*

NICOLAS/HANNAH: *Ze vullen samen de zin aan. Speels. ‘Lichtjes geobsedeerd, meneer.’*

Ze kijken elkaar enkele ogenblikken recht in de ogen.

HANNAH: Ge gebruikt nog altijd dezelfde parfum als twintig jaar geleden.

NICOLAS: *Hij blijft haar gewoon recht in de ogen kijken.*

HANNAH: Ik zou niets liever willen dan die momenten in Cannes herbeleven.

NICOLAS: *Haast fluisterend. Stop het.*

HANNAH: Ik heb de voorbije jaren al ontelbare keren seks gehad, maar nooit was er die enorme aantrekkingskracht, die niet te blussen passie.

NICOLAS: *Iets sterker fluisterend. Stop het.*

HANNAH: Dat verlangen blijft mijn leven beheersen.

NICOLAS: *Hij duwt Hannah van zich af in de zetel en staat recht. Hij schreeuwt het uit. Stop het!!*

LICHT FADE OUT

ZESDE SCÈNE

Woensdag 10 juli.15u45.

De woonkamer is, op de zetel na, volledig leeg. In het midden staat nu wel een oud bureau dat voorheen niet in de woonkamer stond. Hannah haar gsm ligt in de zetel.

FRANS: *Hij zit op zijn knieën achter het oude bureau. Naast hem staat een houten bak met sleutels. Hij neemt een sleutel uit de houten bak en probeert een slot van het bureau open te draaien. De sleutel past niet. Hij gooit hem op een hoopje sleutels dat naast het bakje ligt. Hij neemt een nieuwe sleutel uit het bakje, probeert deze en gooit hem dan op het hoopje naast de houten bak. Hij neemt een derde sleutel waarmee hij een lade van het bureau open krijgt.*

Niet open krijgen. 't Is niet omdat zij die lade niet open krijgen, dat ik die ook niet open krijg. Dat is gelijk bij een vrouw: Als ge lang genoeg geduld hebt, zegt ze toch 'ja'.

Hij haalt een farde vol met papieren erin uit de lade van het bureau. Hij staat recht en legt de farde op het bureau. Hij opent de farde, haalt er een papier uit en leest wat er op het papier staat. Zijn gsm gaat af. Hij zet zijn gsm af en blijft verder lezen. Zijn gsm begint onmiddellijk opnieuw te bellen. Opnieuw zet hij hem af en leest verder. Hij vouwt de brief samen en steekt hem in de zak van zijn overall. Hij neemt een nieuwe brief die hij begint te lezen. Even later komt uit de deur die naar de gang van de slaapkamers gaat, Hannah de woonkamer binnen. Ze draagt een kamerjas, haar haren zijn ongekamd. Frans merkt, doordat hij de brief aan het lezen is, haar niet op. Hij is klaar met de brief te lezen, legt deze op het bureau en neemt een andere uit de farde.

HANNAH: *Stoor ik?*

FRANS: *Hij schrikt, voelt zich betrappt. Verdomme, gij doet mij verschieten.*

HANNAH: *Ze glimlacht.*

FRANS: *Ja, ge verwacht dat natuurlijk niet dat, in een huis dat ge aan het leeghalen zijt, er al met eens iemand in haar peignoir achter uw rug staat.*

HANNAH: *Ze blijft hem gewoon aankijken.*

FRANS: *Geluk dat ik dat bed op de logeerkamer nog laten staan heb.*

HANNAH: *Ze blijft hem gewoon aankijken.*

FRANS: *Is voor een madam die ik ken haar dochter. Ze heeft het niet breed en...*

HANNAH: *Ze kijkt hem nog even aan en gaat dan in de zetel zitten.*

FRANS: *Terwijl ze nu met haar rug naar het bureau zit, vouwt hij de twee brieven samen en steekt ze in de zak van zijn overall. Hij kijkt eerst even naar haar. Hij probeert nu grappig te zijn. Om op uw vraag van daarjuist te antwoorden: ge stoort niet.*

HANNAH: *Als ge wilt dat ik vertrek dat ge de rest kunt laden, dan zegt ge het maar.*

FRANS: *Hij komt bij haar aan de zetel. Op mijn leeftijd moet er niet continue niet meer in vijfde versnelling gereden worden. Hij lacht met zijn eigen grapje.*

HANNAH: *Ze kijkt hem gewoon aan. Ja, ik weet het. Kan confronterend zijn als ge iemand van mijn soort in een andere context tegenkomt.*

FRANS: Ewel, ge verwacht dat natuurlijk niet als ze u bellen voor een huis leeg te halen dat ge daar die gaat tegenkomen die op kamer 517 in een hotel in Londen heel in haar bloten de Rumba voor u gedanst heeft.

HANNAH: Ge zijt het blijkbaar nog niet vergeten.

FRANS: 't Is nu natuurlijk niet iets dat ge alle veertien dagen meemaakt ook hé. Die peignoir had ik direct herkend. Wat was dat zeg! Gij zegt tegen mij: 'Ik ga mij eerst een beetje oprispen.' Achter een kwartierke keert ge weer uit die badkamer met die peignoir aan. Op een bepaald moment begint ge die peignoir los te knopen en peins ik: Die ga nen string aan hebben. Maar zelfs geen koordje tussen de poep. Wat was dat zeg!

HANNAH: 'Alles erop en eraan.' weet ge nog, Frans?

FRANS: Zal wel zijn. Gij vroeg aan mij: 'Hoe wilt ge het?' En ik zei: 'Alles erop en eraan.' Eén ding was minder. Als we zo al een tijdje bezig waren, ging uw alarm van uw gsm af. Mijn speelkrediet was op. Ik moest eerst bijbetalen of 't was gedaan met de leute. *Hij lacht.* Londen. Van achttien tot twintig augustus. Wat was dat zeg! Ge zijt waarschijnlijk ondertussen al wel nog een paar keren voor een weekendje naar Londen geweest?

HANNAH: Een beetje discretie is in mijn vak wel aan de orde, hé Frans.

FRANS: Zal wel zijn. Stelt u voor dat ge aan heel den oude markt gaat gaan zeggen dat ge met Frans den brocanteur voor drie dagen naar Londen geweest zijt en daar heel den tijd zonder onderbroek rondgelopen hebt.

HANNAH: Kan ik niet doen, hé Frans.

FRANS: Of zeggen dat ik drie keren op enen dag Viagra gepakt heb. En pas op: iedere keer werkte het hé. Wat was dat zeg!

HANNAH: Ge hebt hem open gekregen.

FRANS: Momentje, dat is iets dat ik mij niet meer kan herinneren. Ik moest in Londen...?

HANNAH: Het bureau.

FRANS: *Hij voelt zich weer iets betrappt.* Ah, ja ja. Dat bureau hier. Ja, dat had ik ook gezegd hé. Als ge een slot van een kast of een bureau hebt dat ge niet open krijgt, belt ge Frans den brocanteur en... *Hij gaat naar de sleutels.* Mijn bak met sleutels heeft al dikwijls eens getoverd. *Hij raapt de sleutels bij elkaar en legt ze in de houten bak.*

HANNAH: *Ze komt bij het bureau.* Niemand wist waar dat ons ma het sleuteltje gelegd had. Sedert dat ze naar de kliniek gevoerd is, is dat schuif niet meer opengegaan.

FRANS: *Hij ruimt niet echt op zijn gemak verder de sleutels op.*

HANNAH: En heeft de schuif van Pandora haar geheimen prijsgegeven?

FRANS: *Hij staat op en kijkt haar aan.*

HANNAH: Oei! Spannend!

FRANS: *Hij blijft haar gewoon aankijken.*

HANNAH: *Ze daagt hem speels uit. Oeps, Frans den brocanteur zijn babbelwater is op. Weet hij niet meer wat dat hij gelezen heeft? Of heeft hij een schoktherapie nodig om hem eraan te herinneren dat hij misschien al wel iets, waar dat hij voordeel aan kan hebben, weggetoverd heeft? Geef toe, ge zijt een commercant, hé Frans.*

FRANS: *Hij lacht ietwat venijnig.*

HANNAH: *Ze neemt een uitdagende pose aan en maakt aanstalten om haar peignoir los te knopen. Spannend!*

FRANS: *We zitten hier wel in Londen niet hé.*

HANNAH: *Ze gaat bij hem en neemt hem verleidelijk vast. Maar ik heb wel dezelfde peignoir aan.*

FRANS: *Hij lacht weer ietwat venijnig.*

HANNAH: *Ze gaat met haar rug tegen zijn buik aanstaan, neemt zijn armen en slaat ze om zich heen. Wat denkt ge, Frans? Met string of zonder string?*

FRANS: *Speels, al lachend. Nu misschien nog met, maar...*

HANNAH: *Speels. Met of zonder Viagra?*

FRANS: *Speels. Met of zonder speelkrediet?*

HANNAH: *Het leven is geven en nemen, hé Frans. Antwoord op: Had ons ma geheimen, is gelijk aan: 'Met alles erop en eraan.'*

FRANS: *Hij streelt haar borsten.*

HANNAH: *Ze neemt zijn handen vast. Geven en nemen, Frans. Had ons ma geheimen?*

FRANS: *Misschien heeft er iemand wel iets verzwegen, ja.*

HANNAH: *En dat wat dat die iemand verzwegen heeft zit in die farde?*

FRANS: *Ondeugend. Open toveren en wegtoveren.*

HANNAH: *Speels. Dus Frans heeft die iemand zijn geheimen weggetoverd. En...?*

FRANS: *Geven en nemen. Hij maakt zijn handen los uit deze van Hannah. Hij duwt haar handen naar de zijkant van haar lichaam. Hij streelt terug haar borsten. Misschien zijt gij wel niet wie dat ge peinst dat ge zijt. Hij streelt verder haar borsten zonder te praten.*

HANNAH: *Komaan, Frans. Niet alleen nemen, ook geven.*

FRANS: Hebt ge u nooit afgevraagd waarom dat hij u geadopteerd heeft?

HANNAH: *De handelingen van Frans worden duidelijk onbehagelijk voor haar.*

FRANS: Waarom dat hij al die centjes naliet voor de dochter van zijn beste maat?

HANNAH: Zeg mij gewoon wat dat er in die brief staat, Frans.

FRANS: *Hij knoopt haar peignoir los. Met of zonder string?*

HANNAH: *Ze laat hem, duidelijk tegen haar zin, begaan. Ze staat nu in haar ondergoed met een open geknoopte peignoir. Wat staat er in die brief dat ge gepikt hebt, Frans?*

FRANS: *Hij streelt terug haar borsten. Lijntjes. Streepkes. Tabbellekes. Grafiëkskes.*

HANNAH: *Ze dreigt agressief te worden. Kom to the point, Frans.*

FRANS: Geven en nemen.

HANNAH: *Ze rukt zich los uit de omhelzing, gaat iets van hem vandaan staan en kijkt hem aan. Dreigend. Kom to the point, Frans.*

FRANS: *Hij kijkt haar aan.*

HANNAH: *Ze schreeuwt het uit. Kom to the point!!!*

FRANS: Uw DNA matcht met dat van de vent die u geadopteerd heeft.

HANNAH: *Ze weet zich niet echt een houding aan te meten. Ze lacht even. Ze stapt in het rond. Goed geprobeerd. Goed geprobeerd om seks met mij te kunnen hebben.*

FRANS: *Hij blijft haar gewoon aankijken.*

HANNAH: Goed geprobeerd om... Zeg dat het fantasie is. Zeg... Zeg godverdomme dat het fantasie is, dat ge liegt. Ze stapt weg, met haar rug naar Frans.

FRANS: Uw zogezegde adoptiepa heeft zijn eigen dochter geadopteerd.

Er valt een stilte.

HANNAH: *Ze draait zich terug om naar Frans. Ze steekt haar hand naar hem uit.*

FRANS: *Hij kijkt haar aan.*

HANNAH: Ik wil dat papier met die tabellekes en grafiëkskes.

FRANS: ... Geven en nemen, dat was de afspraak.

HANNAH: *Ze stapt weg. Dat kunt ge niet menen. Dees kunt ge echt niet menen, man. Dees is ter echt zo over. Ze blijft even met haar rug naar Frans staan. Ze draait zich om, kijkt hem aan en steekt opnieuw haar hand uit.*

FRANS: Waarom kunnen madammen van uw soort zich nooit aan afspraken houden?

HANNAH: Afspraken! Gij pikt iets persoonlijks van mij en vooraleer dat ge dat wilt weergeven, moet ik u eerst bevredigen. Dat zijn nogal afspraken dat gij maakt. Ruikt wel naar pure chantage, maar voor de rest...

FRANS: Voor de rest zijn we vrees ik uitverteld. *Hij draait zich om, om weg te gaan.*

HANNAH: Dees kunt ge echt niet maken, man.

FRANS: *Hij blijft verder gaan naar de deur van de gang waarin zich de ingangsdeur bevindt.*

HANNAH: *Ze wordt enorm zenuwachtig. Hei! Hei!!! Ze rukt haar peignoir uit, stapt een paar stappen achter Frans aan en gooit haar peignoir achter Frans aan.*

FRANS: *Hij stopt, draait zich om en kijkt naar Hannah.*

HANNAH: Hoe wilt ge het? Hé? Welk standje wilt ge eerst uitproberen? En ge kunt gerust zijn, ge gaat uw optreden niet moeten onderbreken omdat het alarm van mijn gsm afgaat en uw speelkrediet op is. Waar wilt ge het? Hier? In dat bedje dat ge straks aan uw vriendinneke cadeau gaat doen? *Ze gaat naar de zetel en neemt haar gsm. Eerst een fotooke voor bij uw collectie. Ze gaat met haar gsm bij Frans. Ze gaat voor hem staan, drukt zich met haar rug tegen hem aan, neemt een hand en verplicht hem daarmee haar ene borst vast te nemen. Ze neemt een paar selfies. Ze gaat nu in de zetel zitten en neemt met haar gsm op wat ze zegt. Ik wil het niet. Ge stopt nu, ja. Ge blijft van mij af!*

Er valt een stilte.

HANNAH: Ge beseft toch dat ge u aan de afspraken niet gehouden hebt. Dat meneer den brocanteur mij proberen verkrachten heeft. *Ze maakt Frans duidelijk wat ze heeft opgenomen. Ik wil het niet. Ge stopt nu, ja. Ge blijft van mij af! Dat in combinatie met ons fotookes van daarjuist. Kan tellen als ik straks de flieken bel om klacht tegen u neer te leggen. Wat denkt ge, meneer den brocanteur? Ik wis ons fotookes en gij geeft mij dat papier met die grafiekskes en tabellekes?*

Er valt een stilte.

FRANS: *Hij haalt de papieren uit de zak van zijn overall. Hij gaat haar richting uit, verfrommelt ze en gooit ze naar haar gezicht. Hij stapt naar de deur van de gang die naar de ingangsdeur gaat. Hij keert terug naar het bureau, neemt de farde en gooit die naar Hannah. Alle brieven die erin zitten, vliegen in het rond. Hij verlaat de woonkamer via die deur die naar de gang gaat met daarin de ingangsdeur en trekt ze nijdig achter zich dicht.*

HANNAH: *Ze praat hem na, zonder hem aan te kijken. En ge kunt gerust zijn; ik ben iemand die haar wel aan de afspraken houdt. Ze kijkt naar het papier dat op de grond ligt. Ze gaat naar het papier, gaat op haar knieën zitten en raapt het op. Ze maakt de bol papier los zodat ze kan lezen wat erop staat. Ze dreigt onpasselijk te worden en krijgt kots neigingen. Ze slaakt een enorme kreet. Aaahhh!!!*

LICHT FADE OUT

ZEVENDE SCÈNE

Donderdag 11 juli. 10u20.

Alle meubelen zijn weg. Enkel nog de kader met het familieportret hangt aan de schouw. In een hoek van de kamer staan op elkaar gestapeld twee bananendozen waarop Daisy zit. Naast haar staat een boodschappentas. Op de grond staat een thermoskan. Naast de thermoskan staat het kopje van boven op de thermoskan met koffie erin. Ze kijkt op haar horloge.

DAISY: Ge zoudt daar toch zot van worden. ‘Kan ik met u afspreken voor dat Nicolas er is? Om tien uur ben ik er zeker.’ Mijn gat! Twintig na tien en ik zit hier nog te koekeloeren. Ze neemt een klein flesje sterke drank uit haar tas en giet er scheut van in het kopje van haar thermosfles. Ze drinkt.

HANNAH: Ze verschijnt onverzorgd en met ongekamde haren. Ze heeft de farde bij zich die Frans naar haar heeft gegoooid.

DAISY: Terzijde tot publiek. ’t Is daar. Tot Hannah. Veel wind buiten?

HANNAH: Wind?

DAISY: Ze wijst haar eigen haren aan. ’t Is precies of dat ge in de noordwesten wind gelopen hebt.

HANNAH: Ze strijkt haar haren wat in de plooi. Sorry.

DAISY: ’t Is uw haar hé.

HANNAH: Dat ik te laat ben.

DAISY: Een antenne die niet omhoog geraakte?

HANNAH: Een antenne?

DAISY: Laat maar. Speelt allemaal geen rol. ’t Voornaamste is dat hij aan uw kassa gepasseerd is. En wat is het probleem?

HANNAH: ...

DAISY: Met uw beste maat in ruzie gevallen? Kinkske in de kabel?

HANNAH: ...

DAISY: Als het voor niets te zeggen is, kon ik evengoed toekomen als Nicolas hier ook al was.

HANNAH: We zijn in het zak gezet.

DAISY: Heeft die met zijn slappe antenne u niet betaald?

HANNAH: ‘We’ zijn in ’t zak gezet.

DAISY: ‘We’. Mijne nieuwe heeft anders alles wel nog altijd onder controle. Zelfs als we alle twee een avondje aan de ... *Ze maakt gebaar van drinken. ... gas gezeten hebben, nog altijd sans problème.*

HANNAH: Ze hebben ons allemaal in ’t zak gezet.

DAISY: Zit ge weer aan de spekken? *Ze maakt een gebaar van coke snuiven.*

HANNAH: Wat zoudt ge er van denken moest ge mijn zuster zijn?

DAISY: *Terzijde tot publiek. Ziet ge wel. Gisterenavond...* *Ze maakt weer gebaar van coke snuiven. Een lijntje of twee teveel gesnoven.*

HANNAH: *Met meer aandrang.* Wat zoudt ge er van denken moest ge mijn zuster zijn?

DAISY: Stoort het als ik zelf mijn familie kies? Stelt u dat voor.

HANNAH: *Ze haalt het verfrommeld papier tevoorschijn uit de farde.*

DAISY: *Ze kijkt naar het papier.* Uw papier heeft precies ook al meer of enen oorlog meegemaakt.

HANNAH: Tabbellekes. Graffiekskes.

DAISY: Opletten, want voor dat ge het weet heeft Nicolas naar die psychiatrische instelling gebeld en zit ge op dezelfde kamer waar dat ik drie maanden gezeten heb.

HANNAH: *Ze steekt het papier Daisy haar richting uit en gooit de farde op de grond.* Uw tabelleke staat als tweede op het papier.

DAISY: Minuutje voor Brussel. ’t Is maar dat ik niet goed meer kan volgen. Mijn naam staat op dat onnozel papier van u of wat?

HANNAH: Die van u, die van uw vader, die van Nicolas. Zelfs die van mij staat er op. Ze hebben heel ons binnenwerk in tabellekes en graffiekske erop gezet.

DAISY: En ge zijt zeker dat gij mij niet in ’t zak wilt zetten?

HANNAH: *Ze maakt haar nogmaals duidelijk dat ze het papier moet bekijken.*

DAISY: *Ze staat recht en gaat bij Hannah. Als ge maar weet dat ik niks teken. Voor dat er getekend wordt, zal alles goed bekeken worden door mijn pro deo advocaat. Ze neemt het papier aan en bekijkt het. Ze leest het moeizaam. Desoxyribonucleïnezuur.*

HANNAH: DNA dus.

DAISY: Wat is de bedoeling van heel dat spel?

HANNAH: Hebt ge het gelezen?

DAISY: Voor zover of dat ge geen professor gynaecoloog moet zijn om er wijs uit te geraken wel.

HANNAH: En begrijpt ge het?

DAISY: Wat peinst ge, dat ik achterlijk ben?

HANNAH: *Ze kijkt Daisy aan.*

DAISY: Uw tabel en die van mij zijn dezelfde.

HANNAH: *Ze blijft Daisy aankijken.*

DAISY: Wat? Uw DNA en dat van mij zijn hetzelfde, ja. ... En dat kan niet toevallig zijn?

HANNAH: Dat kan niet toevallig zijn en al zeker niet als ook Nicolas en uw vader zijn DNA hetzelfde zijn.

DAISY: *Ze kijkt terug naar het papier. Ze kijkt dan terug naar Hannah. En wie hebt ge gevraagd om die tabellekes op papier te zetten? Die professor biologie die problemen heeft met zijn antenne en alle weken twee keer bij u komt? Ik ben wel niet achterlijk hé. Wat peinst ge, hoe meer centjes, hoe meer dat ik langs de kassa kan passeren?*

HANNAH: Waarschijnlijk hebt ge het nog niet door: maar ik ben wel uw vijand niet hé.

DAISY: Wat is dan de bedoeling van uw professor Viagra papier? *Ze geeft haar het papier terug.*

HANNAH: Ik heb het biologisch labo dat de test uitgevoerd heeft gebeld en gevraagd of ze mij die test konden bevestigen. *Ze haalt een nieuw papier uit de farde dat ze aan Daisy geeft. De datum van gisteren. Telefoonnummer van het labo. Moest ge nog altijd twijfelen.*

DAISY: *Ze kijkt naar de brief, dan terug naar Hannah, dan terug weg van Hannah. Wat voor een cirk is mij dat zeg. Belt er gisteravond ene op en vraagt ze voor een half uurke vroeger te komen omdat ze u iets moet zeggen. Steekt ze een papier onder uw neus waar dat erop staat dat ze uw zuster is. Ze kijkt naar Hannah. 'k Weet niet of dat ge het beseft: maar dat is wel niet normaal hé.*

HANNAH: *Ze blijft Daisy gewoon aankijken.*

DAISY: Geef maar toe, ge staat ook met uw mond vol tanden. ... We hadden papa Frans en mama Carine die twee kindjes hadden. Zoneke Nicolas en dochterke Daisy. We hadden ook iemand die we tante Martine en nonkel Marc heten. Die hadden één kindje, popke Hannah. Ze vierden samen hun verjaardagen, gingen samen op reis, naar de sauna. Nu blijkt dat papa Frans met tante Martine meer dan alleen maar op reis of naar de sauna geweest is. Papa Frans is niet alleen de papa van zoneke Nicolas en dochterke Daisy maar al met eens ook de papa van popke Hannah, waardoor nonkel Marc en tante Martine nu al met eens geen kindje meer hebben en papa Frans niet twee, maar drie kindjes heeft. Het minste wat er kan van gezegd worden, is dat ze goed bezig geweest zijn.

HANNAH: Het...

DAISY: 'Het' is niet te geloven, nee. Kunt ge u het voorstellen dat ik straks aan mijn kinders moet gaan zeggen dat ze van vandaag op morgen een echte tante cadeau gekregen hebben? ... Daddy is goed bezig geweest. Dat het op een bepaald moment niet echt meer marcheert met uw madam en dat ge elders gaat, oké. Maar moet het dan per se met tante Martine zijn.

HANNAH: Hij wist het niet.

DAISY: Ze kijkt naar Hannah. Hij wist het niet.

HANNAH: Ze schudt met haar hoofd van 'nee'.

DAISY: En was hij ook vergeten dat ze samen in een bed gelegen hadden?

HANNAH: Niemand wist dat hij de vader was tot een paar dagen achter dat ze verongelukt zijn.

DAISY: Niemand... Voor mij moet het niet per se nog ingewikkelder worden hé.

HANNAH: Kort achter dat ze verongelukt zijn, werd u vader bij de notaris geroepen. Mijn ma had daar een brief achter gelaten dat uw vader ook mijn vader was. Dan heeft hij in het grootste geheim die DNA testen laten uitvoeren. Ze wijst op de datum dat op de eerste DNA test staat. Twee weken achter dat hij bij de notaris geweest was, wist hij met zekerheid dat ik zijn dochter was.

DAISY: Ze drinkt haar kop leeg. Santé.

HANNAH: Ze ruikt dat er jenever in de koffie zit. Djeezes. Ze snuift lucht op. Wat zit er daar in?

DAISY: Wat? 'Wat zit er daar in?' Wat zit er in een koffiekkan?

HANNAH: Djeezes. Het is twintig na tien en...

DAISY: Moeit u eens met uw affaires, wilt ge. Hebt ge zelf geen miserie genoeg misschien?

Er valt een stilte.

DAISY: En nu? Wat was de bedoeling?

HANNAH: Ik wou dat ge het wist.

DAISY: Merci. Mijn hoofd zat al vol en het is er niet op verbeterd. En waarom mocht Nicolas er niet bij zijn? Mag hij niet weten dat uw tabelleke hetzelfde is of dat van hem?

HANNAH: Volgens mij heeft uw vader het hem verteld de dag dat hij wist dat hij ook mijn vader was.

DAISY: Zeker weten of peinzen?

HANNAH: Waarom denkt ge dat Nicolas mij van moment op moment gedumpt heeft?

DAISY: Nu dat ge het zegt. Eddy en ik begrepen ook niet waarom dat de vriendschap tussen u en Nicolas van vandaag op morgen gekoeld was. Eddy was er zelfs van overtuigd dat ge binnen de kortste keren ging zeggen dat ge een koppel geworden waart.

HANNAH: Dringt het tot u door? Ik heb een relatie gehad met mijn broer, ja?

DAISY: Peinst ge dat ik achterlijk ben misschien?! 't Wordt wel allemaal een beetje veel voor op mijn nuchter maag.

Er valt een stilte.

DAISY: Als ik er aan peins, word ik ongemakkelijk in uw plaats. Dat is niets voor gevoelige mensen gelijk ik. Voor de rest van de week ga ik er niet kunnen van slapen. Ik mag er niet op peinzen dat ze mij op nen dag komen vertellen dat ik met mijn eigen broer... *Ze giet zich koffie uit.*

Er valt een nieuwe stilte.

DAISY: *Er schiet haar duidelijk iets te binnen.* Eh ja, nu versta ik natuurlijk ook waarom dat hij van vandaag op morgen met miss spaghetti getrouwd is. En het was ook nodig hé. Eddy heeft dikwijls tegen mij gezegd: ‘Hij is holderdebolder getrouwd, maar hij zou niet liever willen dan morgen al elders gaan.’ Jullie ogen spraken boekdelen. Zo van: We zouden wel willen, maar we mogen niet meer.

HANNAH: Mocht het mogelijk zijn...

DAISY: Ik versta dat dat voor u pijnlijk is. Maar 'k hoop dat ge verstaat dat dat voor mij ook het één en het ander is. Uw vader heeft elders geweest. Uw broer heeft zonder dat hij het wist met zijn zuster... Uw aangenomen adoptiezuster wordt uw echte zuster. Uw moeder... *Ze kijkt naar Hannah.*

HANNAH: Volgens mij heeft ze kort achter dat ons pa gestorven is de papieren gevonden van de DNA test en wist ze...

DAISY: Goed bezig. Nicolas weet het al achttien jaar en zwijgt. Mijn ma weet het en zwijgt. Het is nu wel duidelijk waarom dat Nicolas hem niet verzet heeft tegen het feit dat mijn vader u wou adopteren. Het maakte niets uit. Of dat hij hem er tegen verzette of niet, ge waart zijn dochter en kon langs de kassa passeren. Ge moet dat maar kunnen hé. Al die jaren iets weten en het niet mogen zeggen. Zou niets voor mij zijn.

Er valt een stilte.

HANNAH: *Ze geeft Daisy een papier.* De reden waarom dat ze kort achter ons vader zijn dood bij een notaris laten vastleggen heeft dat ze niet naast hem begraven wou worden, maar verbrand en uitgestrooid, is het duidelijkste bewijs dat ze wist dat ik zijn dochter was.

DAISY: Hoe noemen ze dat? Familiegeheimen?

NICOLAS: *Hij komt via de deur die naar de gang gaat met daarin de ingangsdeur, de woonkamer binnen.*

De twee vrouwen kijken hem aan. Er valt een stilte.

DAISY: Hier zie, onze pater familias.

NICOLAS: Scheelt er iets?

HANNAH: *Ze kijkt van hem weg.*

DAISY: Wat peinst ge zelf?

NICOLAS: Zijn jullie hier al lang?

DAISY: We moesten samen eens een klapke doen.

NICOLAS: *Hij haalt zijn schouders op om aan te geven dat hij het niet begrijpt.*

DASIY: Over u.

NICOLAS: Over mij?

DAISY: Ja. Ge hebt de hoofdrol gespeeld in het gesprek dat wij juist gevoerd hebben.

NICOLAS: Als ter iets op uw lever ligt...

DAISY: Nee, volgens mij hebben ze dat niet gecontroleerd.

NICOLAS: Gaat het ergens over gaan of...?

DAISY: Over de wonderbaarlijke uitslag van het ... *Ze neemt het papier van Hannah en leest af wat erop staat ...* Desoxyribonucleïnezuur.

NICOLAS: ...

DAISY: DNA, kent ge dat? Ze steken zo een stokske in uw mond, ze draaien eens goed in 't rond en binnen de week weten ze of dat de pellekes in uw haar dezelfde zijn of die van uw broer en uw zuster.

NICOLAS: ...

DAISY: Merci om het achttien jaar voor ons te verzwijgen.

NICOLAS: De dag dat pa het mij verteld heeft, heb ik hem moeten beloven dat ik er nooit tegen iemand iets over zou zeggen.

HANNAH: *Ze gaat naar Nicolas en slaat hem vlak in het gezicht. Ze stapt van hem weg en wendt zich van hem af.*

NICOLAS: Sorry.

Er valt een stilte.

DAISY: En ons ma, had die ook aan ons pa beloofd om er nooit iets over te zeggen?

NICOLAS: Ik heb nooit geweten dat ons ma het wist. Ons pa was in ieder geval niet zinnens het haar te vertellen.

DAISY: Is er dan nog een andere reden waarom dat ze in haar testament heeft laten zetten dat ze niet naast hem begraven wilde worden?

NICOLAS: Ik weet dat ons pa het haar niet gezegd heeft. Ja?

HANNAH: Alles wijst erop dat ze het wist, maar ik heb nooit het gevoel gehad dat ze mij behandeld heeft als een buitenechtelijk kind.

DAISY: Ons ma was iemand met het hart op de juiste plaats. Ze zou u nooit de rekening gepresenteerd hebben voor iets waar dat gij niet verantwoordelijk voor zijt.

Er valt een stilte.

DAISY: Ge kuist nen bureau op en twee minuten daarachter ziet u leven er totaal anders uit.

NICOLAS: Ik had het ook liever anders gewild.

HANNAH: Misschien wordt het tijd dat ge uw masker afzet, Nicolas.

NICOLAS: *Hij kijkt naar Hannah.*

DAISY: *Ze kijkt eveneens naar Hannah.*

HANNAH: *Ze stapt naar de farde met papieren, haalt een nieuw papier uit de farde en gooit het in het rond. Drie februari, twee jaar geleden. Onze pater familias start een groot immoproject op, maar misrekent hem. De voorverkoop loopt niet zoals verwacht en Immo De Witte komt in slechte papieren te zitten. Als jullie ma niet dringend met geld over de brug gekomen was, zou het megaproject van meneer De Witte nooit gerealiseerd geraken, maar volgt er een faillissement.*

DAISY: Momentje, niet te rap. Als ik nog een klein beetje kan volgen, wilt ge zeggen dat ons ma Nicolas geld gegeven heeft om een faillissement te voorkomen.

HANNAH: *Ze neemt een papier en gooit het richting Nicolas. Vierentwintig juni, twee dagen voor haar dood, stort uw moeder vierhonderdvijftigduizend euro op de rekening van Immo De Witte. Ze gooit een nieuw papier richting Nicolas. Uw moeder wil controle over haar centen en de conditie om dat geld te geven is dat zij weer vijftig procent van de aandelen krijgt in Immo De Witte tot zolang of dat het kapitaal niet weer betaald is. Bij haar dood worden, wanneer de centen nog niet weer betaald zijn, haar aandelen gelijkmatig verdeeld onder Daisy De Witte en Hannah Vlamincx.*

DAISY: Godverdomme. We zijn dus echt in 't zak gezet.

Er valt een stilte.

DAISY: Ze kijkt naar Nicolas. Volgens mij hebt ge niet alleen uw vingers, maar ook uw tong verbrand, want het is beeld zonder klank.

NICOLAS: Denkt ge nu echt dat ik dat geld van ons ma nooit zou terugbetaald hebben?

DAISY: *Ironisch.* Tuurlijk niet. Gij zoudt ons deel zeker terugbetaald hebben. Met zeventien procent interest zelfs.

NICOLAS: Ik kan, zolang of dat dat project in de steigers staat, dat geld niet terugbetalen. Dat is de reden waarom ik daar voorlopig niets heb over gezegd. Als iemand zijn deel van het geld dat ons ma geïnvesteerd heeft in het bedrijf opeist, dan is het afgelopen met Immo De Witte.

DAISY: En de moment dat alles onder controle was zoudt ge gezegd hebben: 'Hallo, moet ge nu eens wat weten? Ik heb hier nog een pakske geld voor jullie.' Ge vergeet mij te vertellen dat ons pa een scheve schaats gereden heeft en dat zij daardoor ons zuster is. Ge vergeet van mij te vertellen dat ons ma u geld geleend heeft. Maar ge zoudt mij mijn deel wel braafkes geven als het u uitkomt. Stoort het als ik uwen uitleg bij mijn eigen niet verkocht krijg?

NICOLAS: Wat is uw probleem, hé? Door de overeenkomst die ik met ons ma afgesloten heb, hebt gij vijftentwintig procent van de aandelen en zij vijftentwintig procent van de aandelen. Evenveel of ik. Niet content mee?

DAISY: Gelukkig is dat papier boven water gekomen, of we hadden twee keer niets.

NICOLAS: Komaan zeg.

HANNAH: Soms is het pijnlijk als ge alle puzzelstukskes bij mekaar gepuzzeld hebt, hoe lelijk het resultaat wel niet is.

DAISY: Geen raadselkes meer, alstublieft. Als er nog meer zever is waar dat ik niet van weet, dan hoor ik het graag nu.

HANNAH: Wanneer dat jullie ma een trombose krijgt, bel ik niet alleen voor een ambulance, maar ook naar Nicolas. Nicolas arriveert voor de ambulance en beslist niet te wachten op de ambulance, maar om jullie ma zelf naar de kliniek te voeren. Alhoewel dat diegene die de patiënt naar de kliniek brengt vroeger is vertrokken dan de ambulance, arriveert hij pas vijftwintig minuten later met een patiënt die ondertussen door het krijgen van een tweede, veel zwaardere trombose, in coma is geraakt.

DAISY: Ge hebt godverdomme ons ma laten doodgaan in uwen eigen auto.

HANNAH: Uw enige vorm van menselijkheid is dat ge, terwijl dat ge wist dat ik uw zuster was, geen seks meer met mij gehad hebt.

Er valt een stilte.

DAISY: *Ze neemt de familiefoto, gooit hem voor de voeten van Nicolas stukt en stampt met haar voeten op de foto.*

LICHT FADE OUT